

இருச்சி

(கவிதைத்தொகுப்பு)

சோ. தேவராஜா

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

ஆச்சி

(கவிதைத் தொகுப்பு)

சோ. தேவராஜா

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

ஆச்சி (கவிதைத்தொகுப்பு)

ஆசிரியர் : சோ. தேவராஜா

முதற் பதிப்பு : மே 2001

வெளியிடுவோர் : தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

44, 3ம் மாடி,

கொழும்பு மத்திய சந்தைத் தொகுதி

கொழும்பு - 11. தொலைபேசி : 335844, 381603

அச்சிட்டோர் : ரெக்னோ பிறின்ற
7/15A, பின்தாலிய ரோட், கல்கிஷை

விநியோகம் : சுவத் ஏசியன் புக்ஸ்
வசந்தம் (பிறைவேட்) லிமிடெட்

44, 3ம் மாடி,

கொழும்பு மத்திய சந்தைத் தொகுதி

கொழும்பு - 11. தொலைபேசி : 335844

விலை : ரூபா 100.00

ISBN 955-8567-00-0

Aachchi (Collection of Poems)

First Published : May 2001

Author : S. Thevarajah

Printer : Techno Print,
7/15A, Pinthaliya Road, Mt. Lavinia

Publisher : Dhesiya Kalai Ilakkiyap Peravai
44, 3rd Floor,
C. C. S. M. Complex, Colombo - 11
Tel : 335844, 381603

Distributor : South Asian Books
Vasantham (Private) Ltd.
44, 3rd Floor
C.C.S.M. Complex, Colombo - 11
Tel : 335844

Price : Rs. 100/-

பதிப்புரை

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை பல நூல்களை வெளியிட்டுள்ளது. அந்தப் பதிப்புப் பணியில் முன்னின்று உழைத்து வரும் திரு. சோ. தேவராஜாவின் கவிதை நூல் மிகத்தாமதமாக இப்போது வெளிவருகிறது. இன்னும் தாமதித்து அவரது நாடகங்களும் சிறுகதைகளும் தொகுக்கப்பட்டு வெளிவரலாம். ஒரு தலைசிறந்த நாடக நடிகராயும் பேச்சாளராகவும் நாடகத் தயாரிப்பாளராகவும் இயக்குனராகவும் அறியப்பட்ட தேவராஜாவின் முழுமையான படைப்பாளுமை இவ்வாறு தாமதித்து வெளிவருவது விசனத்துக்குரியது.

சென்ற நாற்றாண்டின் இறுதிக்கால் நாற்றாண்டு முழுமையும் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையில் பல பொறுப்புக்களையும் ஏற்றுச் செயற்பட்டுவரும் இவர் அதற்கு முன்னிருந்தே கலை இலக்கியக் களத்தில் பலமாகத் தடம் பதித்து வந்திருக்கிறார். பாடசாலைக் காலத்திலேயே ஆசிரியர்களால் இனங்காணப்பட்ட இவரது நடிப்பாற்றலும் பேச்சாற்றலும் மென்மேலும் தூண்டப்பட்டுத் தொடர்ந்து விருத்தியடைந்து வந்தது.

அந்த ஆளுமையுடன் தனது கிராமம் முழுமையையும் வசீகரித்து விட்டவர், கிராமத்து இளைஞர்கள் அனைவரையும் வெறும் விளையாட்டுக் களத்துக்குள் முடங்கிப் போய்விடாமல் சமூக உணர்வு சார்ந்த பன்முகத் தளத்துக்கு எழுபதுகளின் தொடக்கத்தில் இழுத்து வந்தவர். அவ்வாறு வந்தடைந்த மறுமலர்ச்சி உணர்வுடன் திருப்தி கொள்ளாமல் தொடர்ந்து மாக்களியத்தை நோக்கித் தானும் வளர்ந்து தனது கிராமத்தையும் வளர்த்தார்.

சிறுபாராயந்தொட்டே மிக இயல்புடன் மக்களை வசீகரிக்கும் ஆற்றலும், இளைஞர்களை ஸ்தாபனமயப்படுத்தி அணி திரட்டும்

ஆளுமையும் கைவரப் பெற்றிருந்ததால் இவரை வந்தடைந்த மாக்ஸியம் பலமிக்க பெளதிக் சக்தியாக வெளிக்கிளர்ந்தது.

தேவராஜாவின் இந்தப் பேராற்றல் அவரது கவிதைகளில் முழு ஆளுமையுடன் வெளிப்பட்டதை, அவை “தாயகம்” சஞ்சிகையில் வெளிவந்த காலத்தில் கண்டுணர முடிந்தது. தமிழர் சமூகம் மிகுந்த விரக்தியில் ஆழ்ந்து துவண்டு போன வேளைகளிலும் ஆங்காங்கே முளைவிடும் மீண்டும் தொடங்குதலுக்கான மிடுக்குகளை இனங்கண்டு, அவற்றைச் சிறுபொறியாக்கிப் பெருங்காட்டுத்தீயாக முனைப்பாக்குவதற்கும் முயன்ற அக்கவிதைகள் இன்று ஒரே தொகுதியாக வெளிவருகின்றன.

1970களின் பின்பகுதியில் ஏற்பட்ட அரசியல்-பண்பாட்டு-சமூகச் சரிவு தடுத்து நிறுத்தப்படாது போன கரணங்களை இங்கு விரிவாக ஆராய இடமில்லை. எனினும் அப்போக்குக்களை எதிர்த்து நின்ற ஒரு இலக்கிய முயற்சியின் தளராத முயற்சியை இத்தொகுதியில் உள்ள கவிதைகள் ஈட்டி நிற்கின்றன. கவிதைகளில் இழையோடும் சரியான பார்வைத் தெளிவை வரட்டுத்தனமான புலமைக்காரரிடமோ தூய அழியற்காரரிடமோ காணமுடியாது. ஏனெனில் அவர்களால் தம்மைச் சூழ இருந்த சமூகத்தை அறிய முடியவில்லை.

தமிழ்த் தேசியப் பிரச்சினையின் தீர்வுக்கான மாக்ஸியப் பார்வையிலான இத்தொகுதியின் கவிதைகள் அதன் உள்ளடக்கத்துக்கு ஏற்படையதாய் மக்களுக்கானதே. இவை மக்களிடம், அவர்களது புழுதிகளுக்கு மத்தியில் எடுத்துச் சென்று வாசிக்கப்படுவன. விவாதிக்கப்படுவன - மாற்றிப்புணையத்தக்கன. கடந்த காலங்களில் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை அத்தகைய மக்கள் கலை-இலக்கியக் கருத்தாடல் அரங்குகளைச் செயற்படுத்தி வந்துள்ளன. இனியும் வரும். இத்தொகுதியும் அதற்கான ஒரு ஆயுதம்.

பேரவையின் நட்பு அமைப்பான புத்தகப் பண்பாட்டுப் பேரவை அதன் உறுப்பினர்களுக்கு வீட்டு நூலகத்திட்ட அங்கமாய் உண்டியலை வழங்கியுள்ளது. சிறுகச் சேமித்துப் பெருகும் காசக்கு பேரவை வெளியீடுகள் வந்து சேரும். அதன் முதல் நூலாக இந்தக் கவிதைத் தொகுதி வந்து சேரும்.

இந்நால் உருவாக்கத்தில் கண்ணி அச்சுப் பிரதி செய்த செல்வி. சோபனா சோமசுந்தரத்திற்கும், அழகுற அச்சிட்ட திரு.கேசவன் தியாகராஜாவிற்கும் எமது நன்றிகள்.

என்றும் மக்கள் மத்தியில் செயற்பட்டு, மக்கள் அழகியலையும் ரசனையையும் புரிந்து கொண்டு உள்வாங்கி, கலந்துரையாடி வளர்த்தெடுத்த கலைஞரின் கவிதைகள் எப்படி இருக்கும்? இத் தொகுதியை ஊடறுத்துத் தேடி, நுண்மான் நுழைபுலத்துடன் ஆழ்ந்திருக்கும் கவியுள்ளத்தைக் கண்டடைந்தால் இதற்கான விடை கிடைக்கும்.

அவ்வாறு கண்டடைவனவற்றைத் திறனாய்ந்து எமக்கு எழுதுங்கள், சூறுங்கள்.

கொழும்பு

20.04.2001

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

கவிதைகள் பற்றி.....

இக் கவிதைத் தொகுதியில், தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையினால் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து 1974 முதல் வெளியிடப்படும் "தாயகம்" கலை இலக்கியச் சஞ்சிகையில் 1984 லிருந்து எழுதிய கவிதைகளும் "புதியழி" பத்திரிகையில் எழுதிய இரு கவிதைகளும் இடம் பெறுகின்றன.

மேலும் கவிதையாகவும் பாடலாகவும் வீதி நாடகமாகவும் காலையூடி மறுமலர்ச்சி மன்றத்தினால் முப்பரிமாணத்தில் தயாரிக்கப்பட்டு நிகழ்த்திக் காட்டப்பட்ட "பேய்ப்பசி" என்ற அரங்கி நிகழ்வின் கவிதையையும் சேர்த்துள்ளேன்.

1970 களின் பிற்காலில் எழுதிய "மண்ணை மறந்ததேனோ" என்ற கவிதையும் "உயிர்ப்பில் சில துளிகள்" என்ற தலைப்பில் சில யோசனைக் குறிப்புகளையும் இணைத்துள்ளேன்.

உழைப்பு, பனையும் மலையும் என்பவை இசைப்பா அரங்குக்காக எழுதப்பட்டிருப்பினும் "பனையும் மலையும்" என்ற பாடல் "புதுவரலாறும் நாமே படைப்போம்" என்ற ஒவிப்பேழையில் எம். கண்ணனால் இசையாக்கப்பட்டு எஸ். ஜெயக்குமாரினாலும் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவைக் கலைஞர்களினாலும் பாடப்பட்டது.

இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (இடது) பொதுச் செயலாளர் தோழர் கே. ஏ. சப்பிரமணியம் அவர்களின் முதலாம் ஆண்டு நினைவஞ்சலியிலும் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி ஞாபகார்த்தக் கூட்டு அரங்கிலும் வரணியில் கு. வைரமுத்து அவர்களின் 31ம்.நாள் நினைவரங்கிலும் மட்டுவில்க வினாவில் கவிஞர் தோழர் முருகு கந்தராசா நினைவரங்கிலும் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் 59வது ஆண்டு ஸ்தாபகர் வாரத்திலும் வாசித்த கவியரங்கக் கவிதைகளையும் இணைத்துள்ளேன்.

வாணாவியில் 1974-76 இல் "சங்கநாதம்" நிகழ்வில் கவிச்சித்திரம் என வாசிக்கப்பட்ட கவியாரம் சிலவற்றையும் பிறப்பல் கவிதைகளையும் நாலின் பக்கங்கள் நீண்டு விடுமென்பதனால் தவிர்த்துள்ளேன்.

59/3, வைத்தியா ரோட்

தெஹிவளை

தொலைபேசி : 075 - 524358

சோ. தேவராஜா.

ரசனையிக்க ஒரு கவிஞர்

நன்பர் தேவராஜாவைக் கவிஞராக அழிந்தவர்களை விடக் கவிதைகளுக்குள் இருக்கும் உயிர்த்துடப்பை வெளியில் கொண்டு வருகிறவராகவே பலரும் அழிவோம். இன்றைய கவிதைகளுக்குள் பொதுவாக ஒசை நயம் குறையாடானது. பேச்சோசையின் சந்தங்கள் பற்றிய உணர்வு உடையவர்களால் சிலவற்றின் ஒசை நயத்தை உணரலாம். எனினும் கவிதையை அதன் ஒசை நயம் குறையாடாமல் மட்டுமேன்றி மேலும் மெருகுபெறும் விதமாகவும் வாசிக்கும் ஆழ்றல் அரியது. தேவராஜா கவிதையின் பொருள் தெளிவுபடவும் வாசிப்பவர். அவரது கவிதை வாசிப்பைக் கேட்பது ஒரு இன்பமான அனுபவம். இவ்விதமாகக் கவிதை வாசிப்பதற்கு ஆழமான கவிதை உணர்வு தேவை. எனினும், ஒருசில கவியரங்கக் கவிதைகள் தவிர்ந்த பிறவும் வாணாவிக்காக எழுதப்பட்ட கவிச்சித்திரங்களும் போக, கவிஞர் தேவராஜா எழுதியவற்றின் தொகை அதிகமல்ல. அவர் தீவிரமாக எழுதிய கால இடைவெளியும் சிறியதே. அதேவேளை, அவரது தனிக் கவிதைகள் சில முக்கியமான வகைகளில் அவரையொத்த சமூகப் பார்வையும் இலக்கியக் கொள்கையும் உடையோரின் கவிதைகளின்று வேறுபட்டுத் தனித்துவம் பேணுவதை நாம் காணலாம்.

மக்களுக்கான கவிதையில் மக்களுடைய அனுபவங்களும் உணர்வுகளும் மக்களிடமிருந்து பெறப்பட்டு மக்களுடைய மேம்பாட்டுக்காக மக்களைச் சென்றடையக்கூடிய மொழியில் மக்களுக்கு முன் வைக்கப்படுகின்றன. மக்களிடமிருந்து பெற்றதை மக்களிடம் மீள வழங்கும் போது கவிதை என்ற இலக்கிய வடிவங் காரணமாக மட்டும் அல்லாமல் பெறப்பட்ட எண்ணங்கள் படைப்பாளியின் ஆளுமையும் படைப்புமுறையும் நோக்கும் சார்ந்து மாற்றங்கட்டுள்ளாகின்றன. இம் மாற்றங்கள் அந்த எண்ணங்களின் திரிப்புக்களல்ல. எவ்வாறாயினும் மக்களுடைய நிலைப்பாட்டில் நின்று அவர்களது உணர்வின்

வழியாகவும் அனுபவத்தை ஒட்டியும் எல்லாராலும் கவிதை படைக்க முடிவதில்லை. கவிஞர் தேவராஜா 1980களில் தேசிய இன ஒடுக்கலும் அதற்கு எதிரான போராட்டத்தின் போக்கில் உருவான சனநாயக விரோத, சமூக விரோதப் போக்குகளும் மேலோங்கி இருந்த ஒரு காலச் சூழலில் எழுதிய கவிதைகளில் அவரது வெகுசனச் சார்பான பண்பை நாம் அடையாளம் காணலாம். குறிப்பாக, பெருமரங்கள் எழுக, யாழ்ப்பாணமே, சந்திதிக்குச் செல்வேன் என்பன போன்ற கவிதைகளில் வெகுசனங்களின் மனக்கொதிப்பு வெகுசனங்களது அனுபவங்களதும் உணர்வுகளதும் வாயிலாகவே போராட்ட உணர்வு தன்னைப் புலப்படுத்துகிறது. வரட்டு நாத்திகத்துக்கும் மதம் என்னும் பேரில் மக்களை ஏய்க்கும் கும்பல்களின் மோசடிக்கும் உறவு இல்லாது வெகுசனங்களின் சமய உணர்வும் நடைமுறைகளும் இயங்குகிற ஒரு தளத்தின் மீது கட்டப்பட்டுள்ளவை இக்கவிதைகள். அண்மையிற் சூடு மாக்கியர்கட்டு எதிராகத் திட்டமிட்ட முறையில் பல பொய்கள் பரப்பப்பட்டு மறுக்கப்பட்டுள்ளன. மாக்கியர்கள் மரபின் எதிரிகள், மத உரிமைகளை மறுப்போர் என்ற விதமாக விடுமத்தனமான பிரசாரத்தை மறுக்க, கவிஞர் தேவராஜாவின் மேற்குறிப்பிட்டவாறான கவிதைகள் வலிய வாதங்களாக அமைகின்றன.

இத்தொகுதியில் அவரது கவியரங்கக் கவிதைகளில் ஒரு சிலவும் உள்ளடங்குகின்றன. ஈழத்துக் கவியரங்கங்களுக்கு ஒரு ஆரோக்கியமான மரபு இருந்தாலும் கவியரங்களில் காத்திரமான படைப்புக்களைச் சந்திப்பது அருமை. அவையோரின் கைத்தட்டலைப் பெறுவதில் சிலரது கவனம் அதிகமாகச் செல்வதன் விளைவாக கவித்துவழும் கருத்தாழழும் இழக்கப்படுவதும் உண்மை. கவிஞர் தேவராஜா கவியரங்கத்துச் சமூகப் பயனுள்ள சிந்தனைகளைப் பரிமாறும் ஒரு களமாகவே பார்ப்பவர். அக் காரணத்தால் அவரது கவிதையை அடையாளப்படுத்துவதில் அவரது கவியரங்க ஆக்கங்கட்கும் ஒரு முக்கிய பங்கு உண்டு. கவியரங்குகட்கே உரிய சில சம்பிரதாயமான அம்சங்களை நீக்கிவிட்டு நோக்கினால் அவரது தனிக் கவிதைகளில் உள்ள இறுக்கமான கட்டுக்கோப்பான பண்புகளை நாம் அங்கும் காணலாம்.

கவிஞர் தேவராஜாவின் ஆக்கங்களில் ஜூந்து “தாயகம் கவிதைகள் அறுபத்தாறு” என்ற தொகுப்பில் பதினைந்து ஆண்டுகள் முன்பு

வெளிவந்தன. “புது வரலாறும் நாமே படைப்போம்” ஓலிப்பேழையிலும் அவரது கவிதை பாடப்பட்டது. எனினும் அவரை ஒரு நல்ல கவிஞர் என்று இத்தனை நாள் நாம் அறியாமல் இருப்பதற்கு அவர் தனது கவிதைகளை “செண்பகன்” என்ற புனைபேரில் எழுதி வந்ததும் அவை தாயகத்தில் மட்டுமே வெளிவந்ததும் அவை வெளிவந்த காலத்தில் தாயகம் சஞ்சிகை பரவலாக விநியோகிக்கப்பட முடியாதவாறு நாட்டு நிலவரங்கள் அமைந்திருந்ததும் முக்கியமான காரணங்கள். அவர் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு வெளியேறிய பின்பு மிகக் குறைவாகவே எழுதியுள்ளார். இது வருத்தத்திற்குரியது.

பிற கலை இலக்கியத் துறைகளில் அவரது நாட்டமும், குறிப்பாக நாடகத் துறையில் அவரது ஈடுபாடும் அவருடைய சமூக அரசியற் பணிகளும் கவிதைக்கு ஒதுக்கக்கூடிய காலத்தைக் களவாடி விட்டனவோ தெரியவில்லை. எவ்வாறாயினும் சமூகப் பிரக்ஞையும் வெகுசனச் சார்பும் மிகக் கூட்டுரைகள் இலக்கியக் கொள்கை சார்ந்த நல்ல கவிஞர்களுள் ஒருவராக இக் கவிதை நால் கவிஞர் தேவராஜாவை அடையாளப்படுத்தும்.

பிறநுடைய ஆக்கங்களைப் பரவலான வாசிப்புக்கு உட்படுத்துவதில் ஊக்கம் மிகக் கண்பர் தேவராஜாவின் நால் பிறர் பற்றி அவர் காட்டும் அதே ஆர்வத்துடன் தமிழ் இலக்கிய ஆர்வலர்களால் வரவேற்கப்படும் என எண்ணுகிறேன்.

சி. சிவசேகரம்

20.04.2001

ஊரார்
விசயம்மா
என்றழைத்த
ஆச்சி
அன்னலட்சுமி நடராசாவுக்கு
அன்புமலர்
பாதகாணிக்கை

ஆச்சி என்றொரு புள்ளி

மாசி மூன்றாங் தேதி
யணி மூன்றான் போது
மூச்ச நின்டதோன்றன!
எங்கள் முழு மதி மறைந்ததோன்றன!

கண்ட போதெல்லாம்
“தேவுக்கள் என்ன
திண்டனி மேனன்”
எண்ட வாஞ்சையை எப்ப
இனிக் கேப்போய்னன ஆச்சி!

“சிவன் கோவில் பணை ஒனை
வெட்டிப் போட்டாளா யவன்
போய் ஒநுக்கால் கேள்”
கடைசியாய் கண்ட நூளில்
கரகரத்து நீ மொழிந்தாய்

ஆச்சி

ஒய்னை ஆச்சி
 உன்றை வயல்வெளி
 உன்றை பணவெளி
 அந்நியாள் ஒருக்கி
 ஆனைவது கண்டு
 முனும் உன் கோபம்?
 உன் விழியை முடியதோ?
 உலக வெளியுடன்
 உன் வெளியும்
 ஒன்றாய்த்தான் கலந்ததுவோ?

ஆச்சி நீ. மண் திண்ணைக் குந்திலே
 கடகழும் கையுமாய் வெங்காயம் ஆயவெண்டு
 வெள்ளண்ணை வெளிக்கிட்டு
 “எடு தங்கம், மங்கிலியம், மரகதம்
 வெளிக்கிடுஸ்கோவன்
 விடிஞ்சு போச்சதல்லே
 விளக்கைக் கொழுத்தடி பிள்ளை”
 எண்டு நீ. நூனிரவு நேரமதில் தெகிவளை வீட்டிலே
 ஸலற் சவிற்றைப் போட்டதுவும்
 புறப்பட்டு நின்றதுவும்
 உன் உழைப்புத்தானோ
 உன் முளையிலும்
 இறுதி
 முச்ச விட்டது தானோ?

ஆச்சி என்றொரு முள்ளி
 அழிஞ்சது என்று சொல்லி
 அணைவநும் ஒன்றாய் கேவி
 அழுவதில் என்ன கண்டோம்?

ஆச்சி எங்கள் உள்ளொளி
 அகிலம் எங்கள் முன் இனி
 அடிபணியும் என்றென்னி
 அணைவநும் ஆச்சி தாள் பணிவோம்
 அநியாயம் சாய்க்கத் தாம் ஏழுவோம்.

பெருமரங்கள்

முகில் முட்டி மேகத்தில்
 திகிலுராட்டும்
 போர் நடத்தும்
 வெரி ஆட்டும்
 யழுகொட்டிச் சேராக்கும்
 மண்ணில் இரத்தம் உரும்.

வைரவியின் இரத்தத்தில்
 அரிசிகள் சிதறும்
 கர்ப்பிணியின் உடலில்
 குண்டுகள் பாயும்
 கறிவிற்ற கைகள் சேராம்
 கைக்குழந்தை நிலத்தில்
 வீழ்ந்து சாயும்

வினாமாதும் முதலே
மூழ்கிய வெள்ளத்தில்
ஸுச்சக்கள் திணைறும்.

சந்தைகள் சட்டுகாடாக
சன்னதும் பெருகியாடும்
தார்மிக நியதி இது
தட்டிக் கேட்க...

பார்த்திநுக்கும்
பெருமரங்கள்
ஸ்ரமண்ணில்
ஆழமாக வேவரையுன்றும்.

தாயகம் 7
ஏப்ரல்-மே 1984.

பேயும் பெருமரமும்

பேகம் போகி
கட்டுக்கடங்காயல்
நீண்ட பெருமரத்தை
ஆனமட்டு மசைத்து
அது முடியாதுபோக ;
பூவையும் பிஞ்சையும்
கானையுமாகப்
பெருமரத்திலிருந்து
பெயர்த்து வீழ்த்தி
வேகமாய் ஓடிய
வெள்ளத்தோடிமுத்து ;

வாய்க்காலில் பணனவெளியில்
தெநுவோரச் சந்திகளில்
வெய்யில் கொஞ்சத்தி
விற்காய் அடுக்கியது.

பூவும் பிஞ்சம்
 காயும் கனியமென்று
 காலத்தை வீணாடுக்காது
 “காரியமாற்று” என்று
 பிஞ்சகளைப் பிடுங்கி
 மெல்ல, எங்கோ,
 கோர்காலியில்
 பெட்டகத்தின் மூஸலமில்
 வைக்கோலிடும்
 சிற்சில முயற்சிகள்
 பழக்கலாம் வெங்பி
 பயனாற்றனவாய்!
 மண்ணில் வேர்பரப்பி
 நின்ற பெருமரம்
 காற்றில் கணலந்து
 வெய்பிலில் கருதி
 வெள்ளத்தில் அழுகிய
 தன்னுயிர்ச் சவுக்களை
 ஆழமாம் புதைத்த
 அடி வேர்களினுாடாக
 நின்று உறிஞ்சி
 நிமிர்ந்த தோள்களினுாடு
 கிளைகளில் தொங்கிய
 பூவுக்கும் பிஞ்சக்கும்
 பாலுாட்டி மகிழ்ந்து
 கணத்து நிற்கும்.
 காய்கள் பழுத்து
 நிறைந்து மகிழும்.
 வினதகள் நிலத்தில்
 புதைந்து எழுந்து
 மீண்டும் மீண்டும்
 நிமிரும் நிலைக்கும்.

தாயகம் 8
 ஜூன் - ஜூலை 1984.

பினாங்களின் மறுபெயர்

அதிகாலை ஆழுமணி
 ஆஸ்பத்திரிக் கடமைக்காய்
 அடையாள அட்டையுடன்
 ஷக்கிளில் செல்ளகியில்
 சடப்பட்டுச் செத்ததனால்
 போரிலே எதிர் கொண்ட
 பயங்கரவாதி அவனாவான்!
 ஆதலினால் பிண்மானான்....

கட்டுமரமேறி
 கடலிலே
 வயிறு கழுவதற்காய்
 வலைபோட்ட வேலனாயிலே
 சடப்பட்டு செத்ததனால்
 போரிலே எதிர் கொண்ட
 பயங்கரவாதி அவனாவான்!
 ஆதலினால் பிண்மானான்....

வேவளாக்காய் எழுந்து
வாழைக்குளை விற்பதற்காய்
தோளில் துவாயுடன்
வேகமாய் செல்ளக்கிலே
சடப்பட்டு செத்துதனால்
போரிலே எதிர் கொண்ட
பயங்கரவாதி அவனாவான்!
ஆதலினால் பிணையானான்....

உண்ணவும் உடுக்கவும்
எண்ணி நடப்பவர்
மண்ணில் துவக்கால்
சட்டு மதிர்தால்...
தொழிலாளி விவசாயி
வர்க்க உணர்வோடு
அறியாய் சாய்க்கும்
அணியாய்த் தீர்ஸ்வோய்.

தாயகம் 9
ஒகல் - செப்டம்பர் 1984.

எழுக யாழ்ப்பாணமே

கூடு விட்டுக் கூடுபாய்ந்து
நுடாநாட்டில் கொலுவிநுக்கும்
ஏழு முகங்களுடை
ஆயிரந்தலைவாஸ்கி, அழர்வ சிந்தாயணி...
அந்தக் காவல் முனியின்
வேள்விக்காய் காத்திருக்கும் எது யாழ்ப்பாணமே!

ஆணையிரவாணாலும் ஆர்றின் விளிமின் அருத்தெயானும்
கீரிமலையானும்
ஊர்காவல் பஞ்சத்துறையிலானும்
பலாலியானும் நாவற்குழியானுமென
அந்த எழுதிசைப் பாலகரின்
கடாட்சத்துக்காய் காத்திருக்கும் எது யாழ்ப்பாணமே!

“கட்டுங்கள் உடனே” கட்டளையிட்ட
‘அன்புக்கடியையின்’ * ஆசையினாலன்று
முற்றுவெளியில் முறிந்த ஒன்பது தூண்களும் நிமிர்ந்து

ஒல்லாந்துர் கோட்டையின்
தூக்குமரத் தூண்களின்
வரவுக்காய் காத்து நிற்கும் எமது யாழ்ப்பாணமே!

* * *

ஒன்பது ஆண்டுகள் முன்னே துலச்சிய
யாழ் நகர் நகர் கண் முன்னே உதிக்கும்.
முற்றுவெளிபிலும் பண்ணைக் கரையிலும்
காத்துச் சுக்யாய் வீசிச் செல்லும்.

கோட்டையில் அந்நியர் நூதனம் பார்க்கும்
தூக்கு மேடை யொன்றிநுந்தது கண்டு
அதிசயித்து கண்கள் அகலத் திருக்கும்.

தினகரன் விழாவின் வாண வேடுக்கைகள்
வானத் திக்கெங்கும் வர்ணம் காட்டும்.
கள்ளக் கறுவல் கடைசியாய் எழுந்து
சவாரியில் முன்னே பாய்ந்து முந்தும்.

யாழ் பொரித்த மாநகர் மண்டபத்தில்
முத்தமிழ்க் களைகளும் முனைப்பாய் நடக்கும்.
நூலகத்தில் மாணவர்கள் நுழைந்தாஸ்கினுந்து
வித்தைகள் கர்று வினைகள் நிகழ்த்துவர்.

திறந்த வெளி அரங்கும் வீரசிலகம் மண்டபமும்
இறுதியாய் ரிம்மநும் நீகல் படமாளிகையும்...

முனியப்பர் கோவிலின் முன்னே வெளியிலும்
முற்றுவெளி முழுதும் கடற்களை மணவிலும்
ஊர்வெலங்கள், கூட்டங்கள், மேறின்த்து நிகழ்வுகள்
நெஞ்சில் கணத்து நினைவுகள் நெஞ்சும் எமது யாழ்ப்பாணமே!

* * * *

கீரியவையில் மீண்டும் அந்தியேட்டி
நாளை நடக்கும் நிச்சயமாய்.
சன்னதியில் காவடிகள் கரங்கள் ஆடும்
நயினையில் பக்தர்கள் தேரை இழுப்பர்

விகாரையைத் தொழுவர்
பாஸைத்தீவு கச்சதீவு ஆண்டவரைத் தரிசிக்க
வள்ளங்கள் படத்துகள் கடலைக் கிழிக்கும்.

கதிர்காயக் கந்தனைக் காண்பதற்காயங்கே
மாணிக்க கஸ்கையில் துளிப்பதற்காயங்கே
மீண்டும் மீண்டும் ஆயிரமாயிரமாய்
ஊரெல்லாம் கடும் நெடும் பயணந் தொடர்ந்தும்.
சிவனொளிபாது உச்சியில் நின்று
உதய சூரியனைக் காண்போம் விழரவோம்.

சுகுகாடும் நெநுப்பும் வெள்ளமும் புயலும்
ஒந்தோதும் மக்களைத் தடுத்திமாட்டா
நேராய் நெடும்பயணப் போரிடே நாம் நடப்போம்.

எழுக யாழ்ப்பாணமே
எழுக எழுகவே!

(* அன்புக்கடியை, முன்னாள் பிரதமர் பிழேமதாசா)

தாயகம் 14
பெப்ரவரி 1986.

பக்தர்களும் எதிரிகளும்

மூன்று சாமங்கள் இரண்டு வெய்யில்கள்
பாவங்கள் போக்குமென்று சாபங்கள் விதித்து
அறுத்தொரு மணி நேரம் ஆளாவந்து
தேசத்தின் பக்தர்கள் இவர்கள்தான் !

பல்லாண்டு காலமாய் செப்பனிட்டு ஆக்கிலைத்த
பாதைகளால் அவர்கள் வருவதில்லை
ஏனென்றால் அவர்கள் பக்தர்கள் ஆதலினால்
பாதுகாப்பிற்கென்று பத்திரமாய் ஆக்கி வைத்த
வேலிகளை வெட்டிப் பாய்ந்து
ஒடுவர், படுப்பர், பாய்வர், பிடிப்பர்
ஆளில்லா வீடு எனில் அதனை உடைப்பர்
தேவையெனில் ஏரிப்பர்
ஓடியவரைக் கண்டால் தூரத்தில் பிடிப்பர்
பிடிப்பவில்லையெனில் வெடிகள் தீர்ப்பர்
பிண்மானால் விறகென்ன? இவர்களின் எதிரிதானே!

மூன்று சத்துங்கள் அவ்வப்போ கேட்கும்
பக்தர்கள் நூட்க நூய்கள் குரைக்கும்
வெடிகள் தீர்க்கும் சத்துங்கள் முழங்கும்
எதிரிகளை ஈன்றோரின் ஓலங்கள் கேட்கும்.

இரண்டு கண், இரண்டு கால், இரண்டு கை
ஒரு மண்ணட, ஒரு முக்கு, ஒரு வாய்
என்ற அடையாளங்களுடன்
முண்டமாய் இல்லாமல்
மண்ணில் பிறந்து
மார்க்கண்டேயப் பநுவந்தான்டி
புப்பதைத்து நாற்பத்தைந்துக்கு உட்பட்டிருந்தால்
நிச்சயாக நாங்கள் தான்
அவர்களின் எதிரிகள்!

இடையில் குஞ்சுகள் துநுமன்கள்
குமநுகள் பெண்டுகள்
கிழுகள் என்று
பிண்மானால் விறகென்ன எதிரிகள்தானே!

ஊடிரல்லாய் அடஸ்தும் தெருவெல்லாம் ஒடுங்கும்
எநுயைகளில் வநுவது காதுகளில் ஓலிக்குமென
காலநுடையாய் வநுவர்
பத்திரமாய் வீடுகளில் பயந்தொதுங்கி இருப்போன்ற
இழுத்துப் பிடிப்பர் எக்காளக் கூத்திடுவர்!

பத்தைகளில் ஒடி ஒளித்திருப்போன்ற
படித்தவிடந் தெரியாது
“பார்த்து விட்டோம் எழும்புங்கடா
இல்லையெனில் கூடு விழும்
பாலா... கோபாலா, எங்கையடா மற்றுவங்க”
கொச்சை மொழியில் தூரல்கள் கூவும்
அச்சத்தால் ஏராந்து
எங்கள் செல்வங்களின் தலைகள்
பத்தைகளின் மேலாகப் பார்த்து முளைக்கும்

நேராகத் துப்பாக்கி நீணும்
பிண்மானால் விறகென்ன, அவர்களின் எதிரிதானே!

வசதிப்பட்டால் வீடுகளில் வாய்த்தனவகள்
சங்கிலியாய் மோதிரமாய்
ஸ்கிலேதும் சிடைத்துவிட்டால்
எங்கள் பக்தர்கள்
எதிர்களை இரட்சிப்பர்

மன்னித்துக் காப்பது
மனுக்குல தர்மந்தானே?

பக்தர்களைக் காக்க மனுதர்மம் செழிக்க
ஒருநாள் சம்பளத்தை உதவுங்கள் என்றும்
இரத்த தானங்கள் செய்துவீர் என்றும்
பிரசங்கங்கள் அங்கே
பெநுவாரியாய் சீக்டகும்
உண்டியல்கள் சிலது
உடைக்கவும் படிம்
ஆயுதப் பயிற்சிகள் அளிக்கவும்படும்
இவைகள் யாவும்
காலம் மாறும் நேரம் ஒரு நாள்
காலனைக் கொல்லும் விசமாய் மாறு ம் !

(1984 டிசம்பர் வலிமேற்கில் அரசு பிறப்பித்த 64 மணி நேர
ஊரட்ச்சு நினைவாக) (மே 1985. தாயகம் - 11)

அம்மா நீ மறிக்காதே!

அய்யா
எனை யறிக்க வேண்டாய்
எந்நானும்
வயித்தை தாக்காட்ட
வேலைக்கு நான் செல்வேன்
வேளைக்கு நான் வந்தேவன்.

பித்த மனிதர்கள்
செத்த பிணம் மீது
கலிங்கத்துப் பரணிபாடி
மொத்தமாய் மனிதர்கள்
செத்துத் துலைவதுநான்
நீதியென்று செப்புகிறார்.

வேலைக்கென்று சென்று
நீ
வீடு வந்த பாடுமில்லை

தெருவில்
கூடு வேகாத இடமில்லை
காணடயரால் செத்த
என் கணவனீன் சொத்து
எனக் கண்ணீர வடிக்கின்ற
அம்மா
எனை மறிக்க வேண்டாம்.

பாடுப்படு நான் முழுதும்
தேடி வைத்த செல்வமெல்லாம்
கேடு கெட்ட மாணிரால்
ஒந் கணத்தில் சாம்பராகும்
அதிசயங்கள் நுடந்தாலும்

வேலைக்கு நான் சென்று
வேலைக்கு நான் வருகிறேன்.

புட்டும் பச்சடியும்
பொட்டலயாய் கட்டியெனை
வேலைக்கு வழியனுப்பி
படலையைப் பார்த்திருக்கும்
அம்மா
நீ பத்ராதே!

வாத்து வேலைக் கென்று
மலைநாடு சென்றவன்
திரும்பவில்லை யென்று
அயலவர் பறைகிறார்
சேவயர் வேலைக் கென்று
சென்றவனைக் காணவில்லை
மனைவியைக் காணவென்று
போன இஞ்சியீய ரெங்குமில்லை!

தபாலுாழியர்கள்
தெருவிலிழுத்துச்
சுடப்பட்டுச் செத்தார்கள்
என்ற சேதிகள் கேட்டு
நீ குத்துவது
கேக்குத்தும்யா!

பெட்டைச் சௌகாதரங்கள்
இரண்டுக்கும் உனக்கும்
எனக்குமாய்ச் சேர்த்து
வழிபு கழுவ நான்
வேலைக்குப் போகிறேன்
மறிக்காதே அம்மா நீ!

போற இடமெதுவானாலும்
நாதை பார்த்து நான் செல்வேன்
பட்டினி கிடந்து
பூக்கைப் புண்ணால் உழன்று
செத்திட்க் கூடாதென்று
கூலிக்குச் சென்றாயன்று உன்னை
வேலைக்
கழைப்பாரில்லை
மின்று
நீ பெத்த யகனம்மா நான்.

வீதியிலே செல்கையிலே
வேட்டுப்பட்டு வீற்வதற்கு
விதியவர்கள் ஆக்கினாலும்
சாவெனக்கு இல்லையம்மா
வேலைக்கு நான் போகிறேன்
மறிக்காதே நீ என்னை
நீ பெத்த யகனம்மா நான்.

வெளிநாடு சென்றவர்கள்
படுகின்ற துள்பஸ்களும்
எங்கள் ஊனரயும்
எங்கள் மன்னையும்
எங்கள் மக்களையும்
வேற்று நூட்டானென்று
விரட்டுகின்ற விதிசெய்யும்
குதிலே நாடியிழந்த
துட்டர்களின் குட்சமக்களும்

ஒன்றுக்குப் பத்து என்றும்
பத்துக்கு நூறு என்றும்
படுகொலைகள் புரிவதனால்
பாதகங்கள் துறையுமென்றும்

சாதனைகள் புரிகின்ற
கொடுப்போலர் கறைகளையும்
கேட்டுத் தெரிந்தும்
கண்டின்னாலும்
குதாடிய தருமனுக்கும்

துரியோதனன் சதுங்குதும்
அடிமை பில்ளையும்யா நீ
வேலைக்கு நான் செல்வேன்
வேலைக்கு நான் வருபேன்.

தாயகம் - 10.

நவம்பர் - டிசம்பர் 1984.

அஞ்சாதீர்கள் அத்தான்

அத்தான் நீங்கள்
யேற்கிலை உழைப்பதற்காய்!
வாழ்வதற்காய் நான்
இலங்கையிலை!

சிறை மீட்பதற்காய்
நீங்கள் வரும்போது நான்
சீவியம் விடுவேணோ
நூசயமாய்த் தெரியாது.
கறைப்பட் மேனியள்
ஊர்பேசம் என்று சொல்லி
ஊரென்று ஒன்றிருந்தால்
தீக்குளிக்கச் சொல்வீர்களோ
எனக்குத் தெரியாது.
காட்டுக்குச் செல்லென்று
கட்டளையிடுவீர்களோ
நானாறியேன்.

ஆனால் ஒன்று
 அகவிலைக்கள் இங்கே
 தேவர்களின் குழ்ச்சியில்
 பலியான பின்னரும்
 "கல்வாய்ப் போ" என்று
 சாபங்கள் செய்யாதீர
 ஏனென்றால் பலிக்காது
 மனிவரில்லைத்தானே நீங்கள்!
 அத்தான் உங்களுக்கோர்
 அதிசயம் சொல்ல வேண்டும்
 அன்றையில் ஒர்நாள்
 இராமன் தெருவிலே
 நடக்கையில் காலிலே
 'கல்' பட்ட போது
 அகவிலை உபிர்பெற்றாள்.
 பாவம்
 இராமனோ கற்சிலையானான்.
 ஆதலினால் நான்
 உயிர்பெற்று விட்டேன்
 அஞ்சாதீர்கள் அத்தான்!

தாயகம் - 12
 ஒக்டோ 1985

இன்னும் சாகவில்லை

பொறுள் தேட ஜேர்மனிக்கு
 போன என் மகனே, நீ போட்ட கடிதம்
 படித்தேன்.
 பொறுக்காமல் எழுதுகிறேன் பதில்,
 பதி. பொறு.

அகதியாய்ச் செல்லுங்கள்
 இந்தியாவுக்கென்று
 உன் அம்மாவுக் கெழுதிய
 என் மகனே,
 கொஞ்சம் நில்!
 அப்பாவையும் இழுத்துக்கொண்டு
 ஒடுங்களொன்றெழுதிய
 என் மகனே,
 கொஞ்சம் பொறு!

அன்பு மகனோ,
உன் தாயின் குணங்களை
அறிந்துமா நீ சொல்கிறாய்
அகதியாய்ச் செல்லவென்று!

கொள்கை வழிரின்று
செயற்படுமுன் கொப்பனார்
தன் கோட்டைத் தாண்டி வந்து
என் ணகப்பிடித்த நாயகனார்.

குறுக்குச் சேவல் கட்டியென்று
கொக்கத் துடிகள்
கொழுவி இழுத்த காலம் ஒன்றில்
கறள் பேணியிலும் சிரட்டையிலும்
தண்ணீர் வார்க்க
குடிக்க கொலுவிந்த காலம் ஒன்றில்
தீண்டாயை ஓழிப்பென்று
திராணியுடன் எழுந்தவர்
ஆன்ட பரம்பரையின்
அரிச்சவடி மாற்றவென்று
வேண்டாதவையென்று அவர் சொன்னவையெல்லாம்
வேண்டும் என்று செய்தவர்.

துப்பாக்கி குண்டு தன்
தேஷாந் துளைக்காது
தன் தேஷுர்களைச் சாய்க்காதென்று
சபத மெடுத்தவர்
நேராய் நெடும் பயணப் போரிலே முன்னின்றவர்
காக்கிகளின் ணககளைக் கணக்கச் செய்தவர்
அவரைப் பார்த்தா சொல்கிறாய் இன்று நீ
அகதியாய்ச் செல்லவென்று!

இன்னும் சாகவில்லை - நாம்
உயிருடன்தான் இருக்கிறோம்.

மகனோ செல்வம்
ஆடையின்றி அப்பணமாய் நீ
யண்ணை அளைந்து விளையாடினாய்
அப்போது உள்ளை அள்ளி அளைந்தது
தூக்கிக் கொஞ்சித் தன்

தோழிலே கமந்த உன்
'ஆ..... ஆசை..... மாபா'
தன் ஜம்பதாவது வயதிலே
தெநுவிலே சுடப்பட்டுச்
செத்த பின்னாருமா
அகதியாய் போ என்று
மகனோ நீ சொல்கின்றாய்!

இன்னும் சாகவில்லை - நாம்
உயிருடன்தான் இருக்கிறோம்.

பசித்து நீ சினத்தைப்
பார்த்ததும் உடன்டு
வாய்த்தைக் கொண்டு வந்து
தீர்றி மகிழ்ந்த உன்
பக்கத்து வீட்டுச் சரசக்கா
பாதையிலே பதைபதைத்துச்
செத்த பின்னாருமா
அகதியாய் போ என்று
மகனோ நீ சொல்கின்றாய்!
இன்னும் சாகவில்லை - நாம்
உயிருடன்தான் இருக்கிறோம்.

அன்பு மகனோ,
‘வாழிலும் சாவிலும் உன்
அப்பநுடன் தானினுப்பேன்
இன்பத்திலும் துண்பத்திலும் உன்
அப்பநுடன் தான் வாழுகிவேன்’
என்று முன்னாளில் நான்
கடிதங்கள் எழுதியதை
என் நெஞ்ச யறக்கவில்லை.

தன் கணவனைக் கள் வளைன்று
கொன்ற போது பெண் வெணாருத்தி
கோபஸ்கொண்டு ஏரித்தாளொள்றால்
என் கணவனை..... என்று
உன் அன்னை பொறுக்காள் மகனோ.

யம்னைன்று ஒருவன்
இனுப்பானாகில் பின்னால் சென்றுநான்

பிள்ளை வரம் கேட்பேன்
 பின்னாலென் கணவனுயிர்
 காத்து நான் மீன்வேன்!
 அப்படியில்லை இப்போதென்பதால்
 அகதியாய் செல்லென்று
 நீ என்னைக் கேட்காதே.

எண்பத்தைந்து ஆனி யுன்று
 சனி இன்று போகவில்லை
 இன்னும் நாம் சாகவில்லை.

அன்பு மகனே நான்
 கோழையைக் கணவனாய்
 அடையவுயில்லை.
 கோழை மகனை நான்
 பெற்றதுயில்லை.

ஆதலால் உனக்கோர்
 ஆணையிடுகின்றேன்
 நாட்டுக்குத் திரும்பு
 நாட் செல்லு முன்னே.

அகதியென்று சொல்லும்
 அர்த்தத்தை மாற்ற
 விட்டுக்கு கிளம்பு
 வினைகள் ஆற்ற மகனே!

ஒகஸ்ட் 1985
 தாயகம் - 12.

தில்லை நடனம்

வெடிகள் சிதுரி வானத்தில் புகைக்கும்
 காகச்கள் கதுரி அந்தரத்தில் பறக்கும்
 கணகள் பூட்டி காரியங்கள் முடிக்கும்
 பணகள் ரோட்டில் மொய்த்துப் பிடிக்கும்
 மானுடர் நின்ற இடம் மயானமாய் மாறும்
 அனைத்தும் மூடும் அநியாயம் ஆடும்
 காகம் ஓன்று வெடிப்படுத் தொங்கும்.

அடுத்த தெறுவில் அமளியாய் வெடிகள்
 மீண்டும் மீண்டும் உரத்துக் கேட்கும்
 எங்கும் நிசுப்தம் எல்லாம் அடங்கும்
 வெடிகள் கேட்கும் வேகஸ் கூடும்.

பத்து வயதுப் பின்னையும் பாலுாட்டும் தாயும்
 எத்துப் பட்டவரெரன்றாயிலும்
 செத்த பினங்கள் ரோட்டில் மிதக்கும்
 என்றிம்வாரு நாட்கள் ஒடும்
 என்றால் வாழ்க்கை எப்போ மாறும்?

நாளைல்லாம் இதுவாய் நாடெல்லாம் இப்படியாய்
 போனாலெப்படித்தான் பொல்லாக்கு போவது காண்.
 ஆனபடியால்தான் அனைவரும் ஒன்றாகி
 பினாந்தின்னுஞ் சாத்திரங்கள் செய்தோரைப்
 பிடித்திமுத்துக் காலடியில் போட்டு
 தில்ளை நடனங்கள்
 நாம் புரிவோய்
 தியாகங்கள் பல செய்வோய்.

சந்நிதிக்குச் செல்வேன்

செல்வச் சந்நிதியானிடம் செல்லவும்
 செல்லக் கதிர்காமம் கால்நடையாய்ச் செல்லவும்
 விரதங்கள் பூண்டேன் வெளிக்கிட்டுவிட்டேன்.

பறவைக் காவடியில் பறக்கவும்
 பிறதட்டை போட்டு வீதிமண்ணில் புரளவும்
 நேர்த்திகள் செய்தேன் நேராகப் புறப்பட்டு விட்டேன்.

மாராக வந்திடும்
 பேய் முனி மோகினிப்பிசாக
 சங்கிலிமாடன் எறிமாடன்
 பேரின வெறிமாடன்
 ஆதிசோடந்தமாய் நீராகி ஏரியும்.
 கோயிலின் தேநும் கோபுரவாசலும்
 கண்முன்னே தெரியும்.

“நாமார்க்கும் துடியல்லோம். நமனை அஞ்சோம்”
 நாவுக்கரசன் கண்டதறிசனம் காண்பேன்
 தொண்டமானாற்றில் தோய்ந்து எழுவேன்
 மாணிக்க கண்ணகமில் மூழ்கி மகிழ்வேன்
 நடுச்சாயந்தானும் காவடி கரகங்கள்
 நெடுஞ்செழும் ஆடும் நெஞ்சங்கள் பாடும்.

சிதும்பரம் செல்லவேணன்று சூனாயைத்த நூந்தன்
 சிரம்சாயவென்று
 தீ நெநுப்பினிலேவிடும் தில்லைவாழுந்தனர்கள்
 சூழ்சிகள்
 சாகவென்று கரங் கொண்டு ஆயுதம்
 காவல் வென்று
 வாசலுள் சென்ற
 சரித்திரம் கண்டவன் நான்.
 கொடுங்கோலன் மாயும் குணங்குறி தெரியும்.

இரண்ணியன் எங்கள் இரட்சகள் அல்லவென்று
 பிரகலாதன் அங்கே பிரச்சாரம் செய்ய
 நூசிமின் அவதாரம் நானெடுப்பேன் நானை.

தாயகம் 16
 ஒக்டோபர் 1986.

பேய்ப்பசி

கோட்டைப் பிசாக
 குற்றுப்பிராய்
 மல்லாந்து கிடக்கிறது
 மேகத்தைப் பார்த்தபடி.

ஆகாசத்து
 தேவர்களைத் திணை வைக்கும்
 அசகாய சூரியகளை
 இராட்சு எந்திரங்களாய்
 அனைத்தே இழுத்து அனைக்கழிக்கிறது.
 சேடம் இழுக்கமில்
 அகலத்திறந்த அதன் வாய்.

வாய்க்குள் கனரத்து
 வீரத் தயிழ் ஸமந்தனை
 வார்த்தை விடின்
 ஆனையற்று ஆவி

தானாய்ப் போதுமென
கூசாது முனகிக்
குறுகித் தான் கிடக்கிறது
பேரினத்துப் பேயரசு.

பேயரசின் பேய்ப்பசிக்கு
இருபத்தெட்டு இளமுபிஸர்
ஒன்றாய்க் கனரத்துவிட்டும்
கணதுபின்னும் முடியவில்லை
தீண்டும் தீண்டுமென
சேடம் இழுக்கிறது
செவிடு படும்படிக்கு.

செவிட்ராய் தநுடராய்
நூராண்டு பசியதனன
நொடிப் பொழுதில் போக்குதற்கு
பொடியன் போதுமென
பொதுசனம் பொறுப்பதோ,
பொல்லாப் பலிகளாச் சகிப்பதோ?

(5.8.90 யாழ்.கோட்டை முகாம் தாக்குதல் நினைவாக)

மக்கள் ஆத்திருடி

(காப்பு பிரபஞ்ச வாழ்த்து)

ஆத்திருடி, நீலக் கடல் உடுத்தி,
வானத்திருக்கும் மழு வெளி மேனியான்
கநநிற நீக்கோ ஆபிரிக்கம் நிறைவோன்,
அரபு நிலமெங்கும் ஆர்த்தெழு நுடப்போன்
லத்தீன் அமெரிக்கம் எனப் பல நாட்டோர்
வேறுபாடுணர்ந்தும் வீற்றன் எழுந்து
குரியன், சந்திரன், விண்வெளி மீன்கள்
யாவும் ஒன்றே அதனினைல ஒளிபின் வேகம் கொள்வோம்
சர்வமும் எங்கள் உலகெனக் கொள்வோம்.

அரசியல் யில்,
ஆய்வு செய்ப் பழகு,
இன்பமாய் வாழ்,
ஸவிரக்கம் கொள்,
உண்ணமயைத் தேடு.

ஊனர் விரும்பு.
 எல்லோனரும் நேசி.
 ஏற்றும் பெறு.
 ஜக்கியம் பேறு,
 ஒன்றுபட்டினம்.
 ஒந்துகம் காண்
 ஒளவை போல் வாழ்
 எஃது என வலியை கொள்.

புதிய பூமி – மார்ச் 1999.

பிரபஞ்ச வாழ்த்து

1. ஆனா முதலாம் எழுத்தெல்லாம் உலகில் அனைவருக்கும் ஒன்றென்றே கொள்.
2. படிப்பதனால் பெற்ற பயனென்ன பொது மக்கள் துடிப்பினைத் தாம்காணார் எனின்.
3. பிரபஞ்ச உலகின் விதிகளைப் புரிந்தோர் நிரந்தரயாம் வாழ்வார் நிமிரந்து.
4. சுற்றுச்சூழலுடன் சீர்ந்து உடன் வாழ்ந்தார்க்கு சர்றும் கவலை இல.
5. இன்பமும் துன்பமும் நன்மையே வாழ்வினில் எந்நானும் ஒன்று படின்.
6. ஜம்பொரியின் அனுபவத்தால் கற்றுணர்ந்து வாழ்வாரே தம்சூல்கில் நிற்பர் சிறந்து.

ஆச்சி

ஆச்சி

7. பொது வாழ்வடையரோடு யழகினார்க்கு அல்லால் எதுதுன்பமெனில் வெல்லல் அரிது.
8. பொதுவடையைப் படையினர்பாற் பயின்றாருக்கல்லால் எதிர்ப்பினிடை வாழ்தல் அரிது.
9. அறியானையைப் பண்பு அமையாதே வறியாரின் நெறிதான் தெரியப் பெறின்.
10. வாழ்க்கையின் இன்பத்துள் மகிழ்வர் மகிழானே சூழ்ந்தொழுகி வாழப் பெரார்.

புதிய முழி - பெப்ரவரி 1999.

குருதட்சணை

“ஊடு போய் எதையும் உள் புதுந்தேறி
ஒடி ஒடி அலசும் நூணி கொண்ட
மோடியான வடிவேலது வாஸ்கி
முசி வீசபவர் பாவலர் ஆவார்” – எனக்கவி
முருகையன் ஆசி கூறி எழுதிய கவி
அடிகள் இவர்தம் முன்னில் வைத்து
தேடி எதையும் படிக்கும்
தெள்ளு தமிழ் மாணவர்கள்
கூடி ஒன்றாய் கொள்கை நன்றாய் சிறுக்கவெனப்
பாடி வைப்பேன் கவிஷைப்
பாயலர் தங்கள் பாதங்கஞ்சகே!

இம்மென்றால் சினந்ரவாசம்
ஏனென்றால் வனவாசம்
இல்லை இல்லை இன்று நிலை
இம்மென்றால் அடுள் கடக்கல்
ஏனென்றால் உயிர் முடித்தல்

மாணவர்கள் கொள்ளக வழி ஒன்றாய்
 ஆன வழி செல்ல
 அநுக்ஷை யில்லையென்று
 ஆண்ட பற்பறை
 ஆட்சியாளர் சொல்வார்.
 மீட்சி என்ன ஆசானே - மக்கள்
 மாட்சி சொல்ல மாட்டாரோ?

படிப்பெதர்கென்று சிலர்ப்பறைகிறார் - முரசறைகிறார்
 உயர் படிப்பெய்து பேதும் எம்முள் வைத்தார் - பேரினப் பேயனார்.
 அயர் தமிழ் யக்கள் எழுச்சியை - மாணவர்கள்
 ஊட்டனார் - நிலைநாட்டனார்.

அயும்வுட்டங்கள் அன்று கட்டினோம்
 பெநுமை கொட்டினோம்
 சாதனை இதுவென்றே நாம்
 இன்பம் கொட்டினோம் - உயர்வு எட்டினோம்

கொள்ளாகள் போவதே கோட்பாடென்றால்
 இதைப் பொறுப்பதோ இன்னும் சகிப்பதோ?
 படிப்பெதர்கென்று சிலர்ப்பறைகிறார் - முரசறைகிறார்
 பள்ளிக் கட்டிடங்கள் கட்டல் அன்று

பெநுமையென்றோம் பேநுவகை கொண்டோம்.
 கொள்ளிக்கட்டட வைத்து கட்டிடங்கள் தகர்ப்பதேயின்று
 கொள்ளகெய்ன்று துறி சொல்கிறார் - கலை கொள்கிறார்.

பரிட்சையில் பார்த்தெழுதல்,
 தமிழர் வெல்வதற்கென்று சொல்லல்
 தரப்படுத்தல் சோதனையை வெல்வதற்கென்று
 முன்னாள் சிலர் - எம் பரிட்சையை தழுப்பினார்
 நிலையமூழ்ப்பினார்
 படிப்பெதர்கென்று சிலர்ப்பறைகிறார் - முரசறைகிறார்.

ஆசிரியர் சம்பளங்கள்
 அபேசாக்கினோம் அன்று
 அந்த வகை விட்டெறிந்து
 அதிகார ஆட்சியாளராய்
 அதனை மாதாந்த வரி ஆக்கினோம் இன்று!

“தூநுத்தச்சைண” கொடுக்கும் எங்கள்
 கொள்ளக நூன்று தானே சொல்வீர்?
 படிப்பெதர்கென்று சிலர்ப்பறைகிறார் - முரசறைகிறார்

உயர் படிப்புக்காய் நாம்
 போராடினோம் என்றால் எம்
 மதல் நிலைப் படிப்புக்கே
 முழுக்கிடுவதே எங்கள் வீரம் என்றால்
 இதைப் பொறுப்பதோ இன்னும் சகிப்பதோ?

“விஜி”த்திரங்கள் நடக்கும்
 விணரணாணம் கேட்கிறோம்!
 பேரின வெறியரால் அன்று
 இடம்பெயர்ந்த பல்கலை மாணவர்கள்
 விஜித்திரங்கள் காணும் வீரத்தைப் பேசவோ?

படிப்பெதர்கென்று சிலர்ப்பறைகிறார் - முரசறைகிறார்

ஆசானே! நல் ஆசானே
 ஆறுதல் மொழி சொல்ல
 ஆரிநுப்பார் இனி - இந்நிலையில்
 எங்கை விட்டுச் செல்வதை
 எப்படிப் பொறுப்போம் - நாம்
 எப்படிச் சகிப்போம்.

(பண்டத் தறிப்பு இந்து மகளிர் கல் லுாரி அதிபர் சேவை இளைப்பாற்றுக்காக 1946ல் வாசித்தது).

மண்ணை மறந்தேனோ?

மண்ணில் பிறந்து
மண்ணில் தவழ்ந்து
மண்ணில் நடந்து
மண்ணில் கிடந்து
புழுதி மண்ணில் பயின்றும்
இந்த மண்ணை மறந்தே
நான் யயங்கியிருந்து விட்டேன்
மனம் புழுங்கியிருந்துவிட்டேன்!

பாடசாலை சென்று
பல்களைக் கழுகம் புதுந்து
படித்து முடித்துப்
பட்டமொன்று பெற்று
வேலை பல தேடி
வேலை சில செய்தும்
வேகவில்லையென் உருப்பு!

வேகமாக காலம் மட்டும்
வேடிக்ளையாய் ஒடியதே,
வாடிக்ளையாகியதே
வேலை தேடுமென்படலம்!

வீட்டில் பெற்றோரோ – அவர்
சடுகாடு போகுமுன்னே
சுந்தரியென் மச்சாளை
வயதேறும் முன்னேயே
வினாவாகத் திருமணம்
வைத்திட வேண்டுமென்ற – அவர்
முனுமுனுப்பும்
முடியுமுன்னே
வேலை தேடியே
சுந்தரியை முடிப்பேனென்று
சடச்சடச் சொல்லி விட்டேன்.

எங்கள் வீட்டிலோ
எத்தனையோ கலன்டர்களும்
எடுத்து தொக்க விட்டேன்.
எந்தாயார் முனுமுனுப்பு
இன்றோ இருப்பதில்லை.
என் செய்வேன் நான் பாவி

என்னுடைய தலைக்கறுப்பு
என்றோ அகன்றும்
என் சுந்தரிதான்
ஏனோ இன்றந் தலிக்கிள்ளாள்
என் செய்வேன் நான் பாவி!

வேலை தேடியதே – என்
வேலையாகிப்பதே.
காலை விழந்ததும்
மாலை மதந்ததும் – என்ற.
பொழுது நடந்து
கனதுயாகி முடிந்ததே
வேலை தேடியதே – என்
வேலையாகியதே.

மண்ணை மறந்தேன்

மாபாவி நாளாணேன்
யண்வெட்டி எடுத்தே - நான்
மண்வெட்டிப் புரட்டி
உண்ண வழி தேடும் - ஓர்
உலகில் புதுந்து விட்டேன்!

காடும் மேடும் களளிக்களைன்று
கண்டு யசியும்
கயத்தொழிலில் - என்
கவனம் விரைந்தது!

ஆற்றில் நீரெடுத்து
சேற்றில் நடம்புறிந்து
சோர்றினைப் படைத்து - வெறும்
காற்றைக் குடித்து வாழ்ந்த
காலம் மாற்றி - நானொரு
கமக்காரனாகி விட்டேன்.

-1975-

உயிர்ப்பில் சில துளிகள்

வாழ்வு

நாட்களைல்லாம் வாடி
நடந்த காலம் ஓடி
நடக்கும் வாழ்க்கை கோடி!
வபிறு வற்றி - யசி
வேகிப் பற்றி
நாயிலும் கேடாய்
நாளைல்லாம் ஓடாய்
உருகி நொந்து
உள்ளம் வெந்து
வாழ்கிறேன் என்று
பிறர் சொல்லக் கேள்வி!

ஏன்

ஏழைகள் நாஸ்கள்
ஏப்பமிட்டு வாழ
எம்மால் முடியாது!
எச்சில் இவைகளை
எடுத்து நக்கி
ஏனோ வாழ்கிறோம்?

பிரமுகன்

பத்து நாளாய்
பட்டினியென்று
பள்ளித் தெருவில் நின்று
பலஞ்சும் சொல்லி நின்று
பிச்சையெடுக்கும் நான்
பிரமுகனில்லையோ?

மானம்

என் வீட்டில்
என்றுமே
எதுவுமே
இல்லையென்று
எவருக்கும் சொல்லாயல்
இருக்கும் நான்
என் மானத்தை
என்றுமே காத்துவணோ?

வெட்கம்

வீட்டுப் பஞ்சத்தை
வெளியில் சொல்லி
வீட்டுக் கெளரவத்தை
விட்டுக் கொடுத்து
ஏழை என்று சொல்ல
ஏனோ எனக்கு வெட்கம்!

மனிதன்

இலங்கையிலே
தமிழனாகி
நந்தனாகி
ஏழையாகி
வாழும் நான்
மனிதன் என்று
சொல்லக் கேள்வி

பெண்ஸ்

பெண்ஸ் காரோன்று
பெஞ்சீதி வழிவந்து
பெற்றெடுத்த என்யக்னன
பரலோகமனுப்பிவிட்டு
நோன்சன்ஸ் என்று சொல்லி
நெடு வழியே போதுதையோ?

தமிழ்

சிங்களம் தொழிலுக்கும்
சில இங்கிலீஸ் உலகுக்கும் என
சிறப்பாகத் தெரிந்தும்
தமிழ் படிப்பதேனோ?
தலை சொரியத்தானோ
தமிழன் நான் கேட்கின்றேன்.

தூர்ப்பயணம்

ஆர்றில் போட்டுக் குளத்தில் எடுக்கும்
ஆனும் கூட்டம்

தேர்தலில் இட்டு ஆட்சியில் சுநட்டும்
அசர்ர் கூட்டம்

ஆழிரமாயிரம் அநியாயம் வந்தாலும்
தாயன்பு வற்றாது தர்யம் தோற்காது.
நீதியாய் நேர்மையாய் நீர்கிள்ள சனக்கூட்டம்
நித்தினரயாய் போகாது நிம்மதியை இழக்காது
நெடுந்தூர்ப் பயணமென்றே
நெழிவு கழிவு ஊடாய்
வரும் பயண வழி தொடர்வோய்.
வாரும் வாரும் வழி தொடர்வோய்.

* * *

இந்பு

நான், நான், நான், - இந்த
ஆணவந்தான் ஏன்?
காச, காச, காச - என்று
ஏக்கந்தான் கொள்வாய்!!
என்றை என்றை - எண்டு
என்ன பண்ணிக் கொண்டோய்?

சொத்து, சொத்து, சொத்து - எனச்
சீதனமாய்ச் சேர்த்து
பெத்து, பெத்து, பெத்து - பின்னளை
முதுசமாய்ப் பெத்து
வித்து, வித்து, வித்து - இந்த
நானிலத்தை வித்து
வத்தி, வத்தி, வத்தி - நாம்
வாழ்வு கெட்டுச் செத்தோய்!!

உளை

ஏஜென்சி, என்.ஐ.ஓ, ரவல்ஸ், ஃபினெஸ்
இனவங்கென உளவு சொல்லும்
மொசாட், சி.ஐ.ஏ, ரோ
மொய்த்துப் பிடித்த எஸ்கன் மண்ணில்
மெய் தெரியாது ஷேகத்தில் பறக்கின்றோய்.

கரை சேரல்

கண்டா யாப்பிள்ளை
கல்வியஸ்காட்டுப் பொம்பிளை
கலியாணச் சந்தையில்
வீட்டுக்குப் புள்ளாடி.
சுவிஸ், ஜேர்மனி, இந்தாலி
பூகே, கண்டா, நேர்வே,
சவீடன், மணிலா, பாஸ்கொக்,
ஒல்லேவியா என ஓட்டப் போடி.
கட்டுப்பணம்
ஒன்று முதல் இநுபது லட்சம் வரை கட்டிக்
கரை சேரலாம் கரை சேர்க்கலாம்.

* * *

1990

இநுகமாய் பிறந்தவன்
மனிதனாய் மாறினான்
உழூப்பைக் கண்டான்
உழு தொழில் பயின்றான்
மொழியை அறிந்தான்
மாற்றங்கள் செய்தான்
யகிழ்ந்து பறந்தான்.

மனிதா....

இரண்டு கைகள் மூணா ஒன்றாய்
உழூப்பு என்ற சக்தி பெற்று
உதிக்க மனிதன்
உயர்வு பெற்றான்.

மனிதா....

1990

உழைப்பு

மனிதா, மனிதா
நில், நில், நில்
எங்கே போகிறாய்
சொல், சொல், சொல்.

உலகம் பிறந்தது
உயிர்கள் தோன்றினா
மரங்களில் பாய்ந்தவன்
குரங்காய் இநுந்தவன்
யன்னீல் கால்களை
மிதித்து எழுந்தான்
முன்னங்கால்களை
உயர்த்தி நிபிறந்தான்.

மனிதா....

ஆச்சி

46

47

ஆச்சி

பனையும் மலையும்

வானம் தொடுகின்ற வயல் வெளியில் - தன்
ஈணம் போக்கிட உழைக்கின்றான்
கானல் நீரென வாழ்க்கையென்று - தன்
கோலம் கண்டவென் நோந்து நின்றான்.

தந்தனத் தானே தனத்தன தந்தனத்தானே - தந்தனத்தானே
தந்தனத் தானே தனத்தன தந்தனத்தானே - தந்தனத்தானே

ஏனோ தானே வாழ்க்கை யென்றாயினும்
விளைவை கண்டவென் மகிழ்கிறான்
சொந்த நிரத்தில் தொழில் கண்டான் - தன்
சொந்த பலத்தில் உயிர்கொண்டான்.

தந்தனத் தானே தனத்தன தந்தனத்தானே - தந்தனத்தானே
தந்தனத் தானே தனத்தன தந்தனத்தானே - தந்தனத்தானே

பனையும் மலையும் பணி செய்யும் - அவன்
சொல்வதைக் கேட்டு விளை செய்யும்
காடும் மேடும் கஙத சொல்லும் - அவன்
கைத்திறன் மீது நிலை யாறும்.

தந்தனத் தானே தனத்தன தந்தனத்தானே - தந்தனத்தானே
தந்தனத் தானே தனத்தன தந்தனத்தானே - தந்தனத்தானே

கெட்ட போரிடும் உலகத்தை வேரோடு சாய்ப்போம்!

ஆச்சி காச்சிய
ஒடியல் கூழ்
பணாட்டு பணியாற்
பணங்கிழங்கு துரக்கன்பிட்டு
கொழுக்கட்டை மோதகம்
புழக்கொடியல் தானுண்டு
வாய்க்கப் பிறந்த
வாயால்
தமிழ்க்கவி பாட முனைந்தேன்
வணக்கம்
ஆச்சி
என் தாய்க்குத் தாயான
ஆச்சியே

புதியதோர் உலகம் செய்கிறோம்
கெட்ட போரிடும் உலகத்தை
வேரோடு சாய்ப்போம்.

பொது உடையைக் கிகாள்ளை
திசையெட்டும் சேர்ப்போம்.
புனிதமோடனத் எங்கள்
உயிரென்று காப்போம்.

இதுயமெலாம்
அன்பு நுதியினில் நன்னப்போம்
'இது எனது'
என்னுமோர் கொடுமையைத்
துவிரப்போம்.

உணர்வெனும் கணவினை
அயர்வினை ஏரிப்போம்
'ஒரு பொருள் தனி'
எனும் மனிதரைச்
சிரிப்போம்.

இயல்பொருள்
பயன் தர மறுக்கிடில்
பசிப்போம்.
அவதுண்டாம் எனில்
அனைவரும்
புசிப்போம்.

புதியதோர் உலகம் செய்கிறோம்
கெட்ட போரிடும் உலகத்தை
வேரோடு சாய்ப்போம்.

என் அப்பனுக்கு அப்பனவன்
பாரதிதாசன் பாடிய பாட்டது!
அதன் ஈற்றுத் தொடுத்து
ஏலுமானால் பாடென
என் பீட்டன் பாரதி
எனக்கிட்டான் கட்டளை.

கொப்பாட்டன் மூப்பாட்டன்

கடைச்சஸ்க கவியவன்
ஸழத்துப் பூதன்
பரம்பரைபில் வந்துதிங்கு
தேவனாரின்
துமிழ்ச்சஸ்க மா, கவி நான்!

அக் கூட்டையெல்லாம் விட்டு
இக் கூட்டுக்குள் நூழூந்துள்ளோன்
இப்பிரப்பில்
இக்கூட்டம் இன்றென்னை
விட்டோடாதெனக் கண்டு
ஆகட்டும், பர்ப்போம்
அநிலென்ன அவிழ்த்துவிடு
ஒரு பாட்டை!
ஆர் கேட்டாலென்ன
கேக்காட்டில் தானென்ன
ரிமோட் கொண்டோல் தானென்ன
இங்குண்டா?:
இக்கணத்தின் ராசன் நீயென்று
தம்பி எழும்பு, பாடென்று
இளைய தமிழி தயா
ஆளந்துயாம் ஆடென்றான்!

ஆர் தடுக்கினி யென்ன
ஆரும் பேசக் கூடாது - நீவிர
ஒடும் நினைப்பும் ஆகாது!

புராணச் சேதிகள் போயடஸ்கிப் போனவின்
எங்கள் பார்க்டலில் இன்னும்
அமிர்தம் கடையப்படுகிறது.

பேரினப் பெருமனிதர் அசுரராம் ஆன முதல்
எங்கள் பாரதத்தார் தேவர்களாம் ஆன அகாலம் முதல்
எங்கள் மண்ணை மத்தாக்கி
எம் யக்களை கமிழாக்கி
சாகா வரம் தாம் வேண்டி
அமிர்தம் திண்டு விழுங்க
முறுக்கீரிய முகத்தோடு
முழிகள் அனல் கக்க.

கொழுத்தும் வெய்பிலிலும்
கொள்ளை நடுச் சாயத்திலும்
ஏவுகணை, எறிகண்டு
வேல் ஏந்திய ஸைக்களால்

தேவநும் அசரநும் ஒன்றாய்க் கடைந்தனர்!
தின்னக் கடைந்தே தினவெடுத்து நீன்றனர்!
தேவநும் அசரநும் நோக்கீம் ஒன்றாய்
ஒவ்வொரு பக்கமாய்!

கமிற்றின் கால்களை கரங்களால் நுச்க்கி
இறுக்கிப் பிழுஸ்கியே இழுத்தபடி
கால்களை அகட்டிக் கரவ்மாய் நின்றனர்
ஒவ்வொர் பக்கமாய்!

கழுத்தினைத் திருக்கி கைளால் மறுக்கி
விறுவிறுப்பாகி விழுத்தியே தேயுத்தனர், இழுத்தனர்!
பெரு விநுப்பும் அன்பும் அகிம்சையும்
புனிதமாய் அங்கே கொப்புளிக்க!

முன்னோயிழுத்தனர் தேவர்
பின்னோயிழுத்தனர் அசர்
கோபமாய் முறைத்தனர்
கொண்ட கொள்ளகயில் பற்றுடன் மிக
வேகமாய் இழுத்தனர்!

முன்னோயிழுத்தனர் பின்னோயிழுத்தனர்
முன்னுய் பின்னும் மாறியாறியாய்
ஓடியும் கூடியும் ஆடியும் பாடியும்
ஆள் மாறியாறித்
தாறுமாறாயுமாயி ழுத்தனர்!

வீங்குதவர் தேசிய வீரர்களாயினர்!
அயினுமென்
வேதனையால் மானுடர் ஓங்காளித்த நஞ்சுபோ
என் தேசக் கடலை விழுஸ்கியே கக்கியது

நீலகண்டன் எங்கே காணாயல் போயினான்
தேவநும் குரநும் ஆள்மாறிப் போயினர்
நீலக் கடலோ நெநுப்பாய் கொப்பளிக்க

நீலமெங்கும் நெநுப்பலையாய் யேவிப்பாய
ஸம் பலை முகடு எரிமலையாய் சீரியது!
குறாவளி புயலாகி பூகம்பமாயானதுபோ!
புமியே குரியனாய் சுற்றியதோ? களால்கிறதோ!

இந்தியாவின் செநுப்பாய் இனி இருக்க முடியாது
பாரதத்துப் பாத்பூசை சிலங்குகு இது ஆசை!
சொந்த பந்தம் இழந்தோம்
சகம் கெட்டுப் போனோம்!
ஊரான ஊரிழந்தோய்
ஒற்றைப் பணைத் தோப்பிழந்தோம்
ஆர் கடி அழுதென்ன
அயலானின் உறவிழந்தோம்!

உன் மண் உன் மண் ஜென்னன்று
உன் வாய்க்குள் மண் போடுகின்றாய்
அந்த வாய்க்குள் இது உலகென்று உணர்ந்தோகிக்
தூடிக்கின்றாய்!
புளியென்ஜென்யே தேய்ப்பதற்கு
வாய்த்த தலை தமிழ் என்று
பூர்விகம் இல்லையென்று புகழ்கின்றாய்
வந்தேறு துடியென்பாய்!

ஆரிய வம்சத்தின் சீரிய தவக்கினைக்
கண்ணுற்றேன் நவீன ஓலியன் போல!

வேர்கள் எங்கும் விழுதுகளாய் மாறின
ஊர்கள் எங்கும் தலைக்கூய் மூடின
நீரோ, கால் மேலாய் தலை நிலமாய்
நடக்கக் கண்டேன்!

கால்கள் யேகமெல்லாம் குழுந்து கிளாகள் பரப்பின
உலகைத் தலையால் நடந்து
உன் மண்டை முடியெல்லாம் வேர் கொண்டு
வேர் கொண்டு ஊராய் அடியோடி
அத்திவாரம் முதலாய் அனைத்தும் பிளந்து
கால் நுகம் வேராய், கை நுகம் வேராய்
நாடி நரம்புகள் வேராய், மூளையின் மூச்சம் வேராய்
மயிர்த்துவாரங்கள் அனத்தும் வேராய் வேராய்.....

நூக்கும் நீண்டு பல்லும் நீண்டு
வாயும் விளந்து
வேராய் வேராய் வேராய் வளர்ந்து
காடு பத்தி நீ உலகக் கிராமமாய்
உஞ்ச கொண்டாய் கிராமாய்!

தேசமென்ன மனித தேகமென்ன
உருக்குலைக்கவென்றே உலகமெலாய்
துரைக்கிண்றாய்!

மனித முகத்தையே மன்னுள் புதைத்து
போர் வேர்கொண்டு வெறியாட
ஆராரோ சொத்தெல்லாம்
அழித்து நீ விசராட,
ஆராரோ பாடுகிறாய் உன்
தாலாட்டு போரென்றால்
புகல்கிண்றாய் பொய்யெல்லாம்
புவனமெங்கும் புழுகிண்றாய்!

மெய்கெட்டுப் பொய்யானாய்
பொல்லா வினைகள் புழுகுமா றோன்றானாய்
பல்லாய் சொல்லாய்
வாளாய் சிஸ்கமாய்
எல்லாப் பிறப்பும் போரேதான் ஒன்றேன்றாய்!

ஆனாலுமென்!
கொஞ்சம் பொறு பார் நுன்றாய்
நெற்றிக் கண் திறக்கிறது நீராவாய் நீ நிசமாய்!

ஒன்று பத்தாகி பத்து நுரூராகி
நூறு ஆயிரமாகி ஆயிரம் பல்லாயிரமாகி
இலட்சமாய் கோடியாய் கரங்கள் நீணம்
வானத்து முகட்டைத் தட்டிக் திறக்கும்
கெட்ட உலகம் அப்போ சிறு புள்ளியாய் மாறும்.

பலஸ்தீனச் சிறுவனின்
கல்லும் கனது சொல்லும்
துர்த்தி துமர் தும் துரல் மீட்பர்
காஷ்யீர் காளையர் தும் வாழ்வு மீட்பர்
அமெரிக்க கறுப்பர் தனைகள் அறுப்பர்

ஆப்பிரிக்க நீக்கோவர் அயலவனரக் கலைப்பர்
ஆசிய மக்கள் தம் துயர் வெல்வர்

பிலிப்பீன்ஸ் பீடி நடை போடும்
கொரியக் குஞ்சகள் ஒன்றாய் கொஞ்சம்
கியுபம் தனது கீழ் நிலை யேவும்

ஆரியம் உலகில் அடிசறுக்கிப் போதும்
போரிடும் உலகின் வேர்கொண்ட வினாறப்பு
நினை பெருங்காட்டில்
சிறு பொறி கொண்டு அக்கினிக் குஞ்ச
ஆடுமே கூத்து! ஆடுமே கூத்து!
தாகிட தரிகிட திற்கேதாம்
தாகிட தரிகிட திற்கேதாம்!

தில்லை நடனங்கள் நிகழும்
திரண்டெழும் உலகம்

வல்லை முதல் எல்லை முனி வனர
எல்லாம் ஏரிந்து சாய்லாய் போதும்
பீனிக்ஸ் பறவையின்
சாகசங்கள் அங்கே வானத்தில் நடக்கும்
கவரியான் கூட்டங்கள்
யண்ணலில் கண்டு களிக்கும்.

(கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கத்தின் 51வது ஆண்டு நினைவு
எதுபகவாரக் கலியரஸ்கில் 2001யார்ச்சில் படிக்கப் பெற்றது).

எங்கே போகிறோம்?

முன்னாளில் முழுமுதற் கவிஞராய்
முக்த கவிஞராய்
ஸமத்து பூதந் தேவனாராய்
பூவுலகில் பூத்து,
வள்ளுவனாய், சும்பனாய்
இளங்கோவாய், பாரதியாய்
மாக்ளில் கோர்க்கியாய் – ஹர்ஸ்கேரிக் கவி
பெற்றோவியாய், பிரெக்ட்ர்ராய்
சீனத்து வூஷானாய், யூலியஸ் ஃபூசிக்காய்
பசுபதியாய், முநுத் கந்தராசாவாய்
சுபத்திரானாய், சீவியாய், சிவானந்தநாய்
சில்லையூர் செல்வராசனாய்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்து இழைத்தேன்!
பெய்யானே! எம்மானே!

இந்நூற்றாண்டின்
சிகரமாய்,
இமயமாய்

ணகலாசத்தின் ஒளியில்
அங்கெவளியில்
கவிப்படக்க யான் பயின்றேன்!

தலைகொண்டு வருவோர்க்கு
தக்க சன்மானம் தநுவதாய்
வினைபேசி யரக
வீற்றிநுந்த தக்காலம் !
சிங்களத்துக் கிராயத்துச்
சீரிளம் சிறுர்களின்
சிரங்கக் கொடுத்து வா! போ! போர்க்களமென்று
சீவியம் நடத்த ‘சல்லி யஸ் தென்வா’ வென்று
காவியம் படைக்க வந்த சப்புமல் துமாரயா இன்று
அநுவநுத்த இரக்க வத்தையெனும் இரக்க தோட்டத்தைச்
சேராக்கிக் குளமாக்கியப்பே
வெண்தாமரை பிடிஸ்கி வநும்
வீரனாய்
சாற்றிவநும் சங்கதிகள் ஏராளம்! ஏராளம்!
எங்கே போகிறோம்? சங்கே முழுங்கு!

முட்டையில் மயிர் பிடிக்கலாய்
வேண்டுமென்றால் பேறும்பார்க்கலாம் – என்று
முநுகையென் முன்பொருக்கால் மொழிந்தவர்!
முழிசாதீர்!
கட்டையில் போகமுன்னம்
களிசான் சட்டை தொப்பியோடை
இரத்துக் குளத்தில் விழிப்பிதுங்கி
வெண்தாமரை கொய்து
வெண்புரா பறக்கவிடும் – எங்கள்
தேவதையார் வீதிவைல் வநுகிறார்!
எங்கள் வாக்குச் சீடில்
செட்டை கட்டிப் பறப்பதற்கு
எங்கே போகிறோம்? சங்கே முழுங்கு!

வீதிவைல் வநும் அந்த தேவதையை – வீற்குவனென்று
விக்கிரம ஒன்று வீறுடன் எழுந்துள்ளது
அக்கிரமம் புரி சிங்கத்தார்
செந்தமிழ் சிரசறுத்த சேதுபெயல்லாய்
சீக்கிரமாய் மறந்து போனோம்!
துடிமணி, துங்கத்துமரையென

ஜம்பத்தினு இளைஞரை குத்திக் கிளாறி
என்பத்தி மூன்றில் வெலிக்கடை சிறையில்
அற்புதான் செய், ஆசில் வீற்றிருந்த
அக்கிரமன் விக்கிரம வேட்டைக்குப்
புறப்பட்ட வேணளவிது வென்று
பல்லோஞ்சு ஏத்துப் பாதும் பணிந்தோம்
பல்லாண்டு பாடுயே!
எஸ்கே போகிறோம்? சங்கே முழங்கு!

இநுபத்தூண்று எங்கள் பொன்னாள் என்று
இனிவரும் ஒரு நூற்றாண்டென்று
எவரெவரோ ஏதேதோ சொல்லுகிறார்!
புத்தாயிரம் என்று புனுதுகிறார்
செத்தாலும் ஆயிரம் பொன் என்று செப்புகிறார்.
பில்லைனியம் என்று கத்துகிறார்:
ஏத்தனை தலைகள் உருநூமென்று
ஒசும்ப் பீன் முன்
கர்த்தரைக் கூப்பிட்டு கணக்குக் கேட்க முடியாது!
மாதா எழுந்தநஞ்சும் மடிவுக்கே இக்கதியெனில்
ஆர்தான் வந்வார்?
எவர்தான் செத்தாரென்று என்னிக் கணக்கெடுக்க
இதுவென்ன கிழிக்கெற்றா?
எஸ்கே போகிறோம்? சங்கே முழங்கு!

சத்தியாய் எங்களுக்குச் சலிப்பேதுமில்லை
உச்சி மீது வான் வலம் வரும்
எங்களுக்கு அச்சமில்லை!
ஏனென்றால்
அண்டசராசரமெங்கும் சுற்றிவரும்
சுற்றுலைற்றின்
இடியும் மின்னலும்
கூத்தும் தும்ஶாமும்
எங்கள் வீட்டுக் கூடையைப் பிய்துபடி
மண்ணடையைப் பிளக்கிறது,
இநுபத்து நாலு மணிநேர வாளொலி
ஒன்றால்ல, இரண்டால்ல
இநு, பற்று எண்ணெய்ன்று
வீவியின்று
எங்கள் பள்ளியறையில்
துயில் கொள்ளஞ்சு

எங்களுக்கு நேரந்தான் ஏது?
பக்கத்து வீடு சென்று
பறைஞ்சு கணர்ச்சல்ப்பிலானேன்?
அக்கம் பக்கயென்று
அயல் சுற்றுமென்று
துக்கம் துயரமென்னி
தூக்கம் கெடுப்பானேன்?

சத்தியாய் எங்களுக்குச் சலிப்பேதுமில்லை
உச்சி மீது வான் வலம் வரும்
எங்கள் இளந்தாரி முநுகனார்
சுற்றுலைற்றார் காப்பார்! சரணம் - அவர்க்கையா!

ஊரிழந்தோம் உறவிழந்தோம்
வீழிழந்தோம் வேலி விட்டுப் புறப்பட்டோம்!
கிழவுவச்சுதியால்கள் தர்றுயிராய்
கிடக்கிறதாய்!

ஆடு, மாடு, செம்பு, சட்டி
தேடிவைத்து செல்வமெல்லாம்
காடு பத்திக் கிடக்கிறதாய்!
எல்லைவெலி சரியாய் போட ஏலுமென்று
சொல்லி வைத்துபடி
சனங்கமின்றி வெளிக்கிட்ட நாங்கள்
எங்கடை வீட்டு எல்லைவெலி இழந்தோம்
பணை, தென்னை, வேம்பு
பலா, கருத்துக் கொழும்பு
மாவெல்லாம்

தறித்து
அடுக்கிக் கிடக்கிறதாம்
பற்றையெல்லாம் குழந்து
பாம்பொன்று பட்மெடுத்து
ஆடுகிறதாம்!
பேந்தென்ன?

பல்லிழித்துக் கண்சிமிட்டும்
பாம்பின் படப் சீபாஸ்ரங்குக்கு
பால் வார்த்து போஸ்குடுத்து
வால் பிடித்து தொங்குவதும் - நந்துமிழுர்
வாழ்வாச்சே!
கோல் பிடித்து ஆண்ட துலம்

கொலுவிநுக்கும் வழியிதுவோ?
தறு மன்னர் துணிதுவோ?
எங்கே போகிறோம்? சங்கே முழங்கு!

ஓடுகிறோம் ஓடுகிறோம்
இருநா? எந்ரா?
உலகில் எல்லாத் தேசமெங்கும்
தலைதறிக்க ஓடுகிறோம்!
அப்து 'அசைலம்' வேண்டுமெனில்
இஸ்கிளோஞ்சு சாக வேண்டும்!
செத்துச் சவமாகி
மயானாஸ் காத்து யன்னராய் ஆனாலும்
'காச நூப்பதோடை எங்கணட காரியம் சரி'
'எங்கணட பிர்ணளையன்
உங்கை வர ஏலாது பாருங்கோ'?
“வீ ஆ ரமிலஸ் சிநா!
தே ஆ ரோக்கிஸ் இன் இஸ்கிளீஸ்
இன் அவ ஹோம் நோ!”

பொடியன் செத்து
அசைலம் பெற்றோம் டும்! டும்!
தமிழூக் குடுக்கு இங்கிலிஸ் கற்றோம் டும்! டும் டும்!
ஊரைக் குடுக்கு ரொறன்றோ வந்தோம் டும்! டும் டும்!
அன்றை இழந்து காச கறந்தோம் டும்! டும் டும்!

மாவிட்டபுரமென்ன
சீரியஸல் போனாலும்
மெல்போன் சிட்டியெங்கும்
கோயில்கள் எழுந்தன டும்! டும் டும்!
எங்கே போகிறோம்? சங்கே முழங்கு!

‘எங்கணட நூட்டில்
நாஸ்கள் உழைத்துச்
சீவிக்கேலாது’ - என்ற
தலைபெழுத்தை
எழுபத்தேழுவில் எழுதிவைத்தார்
ஆண்டவனார்!

நூற்றைம்பது மாதச் சம்பளமெடுத்து
ஜம்பது நூபா கொழும்பில் மாதச் செலவு செய்து
தம் குடும்பத்துக்கு நூறு அனுப்பி
கிளாரிக்கல் உத்தியோகத்தில்
மகிழ்ந்திநுந்த காலம் மறைந்து போனது!
வாத்தித் தொழிலில் வாங்கிய காசில்
கடைக்காச சீட்டுக் கட்டி
எஞ்சியது சேவிச்ச காலந் தொண்ணத்து.
வெள்காய், மிளகாய் வைச்சு
வளவு வேண்டி வீடு கட்டி
இந்த மண்ணைப் பிசைந்த காலம்
மலையேறிப் போனது!
‘உன்னர் மண்ணில் நீ உழைச்சுச்
சீவிக்க ஏலாது ட என்று
எங்கணட காசை டொலில் கணக்கிட்டு
துங்கணட நிபந்தனை தாரஙளமாய் விதித்துலக
வஸ்கியின் ஆணையால்
விளைந்த பொருளாதார நாசத்தால்
வெள்ளையரோடு
கூடி வாழ விநந்தி நூம் ஓடுகிறோம்! ஓடுகிறோம்!
எங்கே போகிறோம்? சங்கே முழங்கு!

தலதா அடிப்படால்
தாஸ்காது தலிக்கிறார்!
தலங்கள் பிர மதமெனில்
பலநூறு கோபில்கள்
கொழுத்தப்பட்டாலும்
கோபமின்றி கோலோச்சும்
ஆண்ட பரம்பரையார்
நீண்ட நாள் ஆனுகிள்றார்!

ஜம்பதாண்டென்ன அங்காலும்
ஆண்டாலும் நுமக்கென்ன?
அரசியலும் சமயமும்
ஒன்றாகாது விட்டுவிடும்
அவற்றிலிருந்து
இலக்கியத்தையும் கணல்யையும்
தனியாக மீட்டுவிடும்
இலக்கிய வீரம்
சரிப்பட்டுவராது இனி!

சோறும் காசும் மீனும் முட்டையும்
பாலும் பருப்பும் பானும் ஜாழும் கலந்து
பேசா இலக்கியம் - மக்கள்
பேசா இலக்கியமுமே!

'அவற்று சேல்' சென்று
உடுப்புகள் மலிவென்று
அன்னிக் குவிப்பதுவும்
ஆஞ்சக்கு நூறு சேலை
அடங்காத நடை நட்டு பூட்டு
பொன்னால் பொந்நால் விலங்கிட்டு
உண்ணுதல் ஒன்றே
மண்ணில் மாந்தர் கடன் என்று
விளைணாளம் சீபி மாழும்
வில்லங்கம் உடைப்பதேபோ!
உண்ணாணனச் சொல்லுங்கோ!

கொயியிழுட்டர் கல்விக்கு
எழுத்துக் தேவையில்லையென்று
வம்பள்க்கும் வெளிநோட்டுச்
சிந்தனை விலங்குடைத்து
வெளிக்கிடுவம்!

ரண்பண்டா, கஞ்சபண்டா
ரத்தினதுரை, கருப்பையா
அன்சாரும் இஸ்மத்தும்
அநகிருந்து
ஒன்றாகி
பல்லின மக்களும் பூத்துக் குலுங்கிட
பாடம் படித்திடப் புதுநூல்கள் தூக்குவோம்!
து வரலாறு ஆக்குவோம்!

(பேராசிரியர் க . ஸகலாசபதி யின் 17வது ஆண்டு நினைவரங்கீ
கவியரஸ்கில் இராயகிருஷ்ண மினனில் பாடப்பெற்றது. டசம்பர், 1999)

அடிமைத்துவம்

வைரம் பாய்ந்த நெஞ்சம்
வைரயுத்தர் தும் மைந்தர்
திவ்வியே விஷ்ணுவே கந்தசாமியே
தெய்வத்துணை இலட்சமியே!

சோதரர் சுர்றுமே நன்பனே
சுப்ரமண்யச் சூத்திரங் தன்னைச்
செப்பாய்ப் பின்தொடர் தோழரே.
இப் பைந்தமிழ் பார்தனைல்
இன் தமிழ்க் கலாசாரத்தில்
இனிமொரு விதி செய நினைந்து
புதிதாய் புகுத்தி
போட்டித் துணிந்த
வரணி மண்ணே, வைரமுத்து மணியே,
தரணி சிறுக்கப் பாட வந்த
கவிஞரே, அறிஞரே கனிகளே!

நான் பிஞ்சு.. சரியாய் வராது
பாட்டும் இசையும்
நாட்ட மேல்டால்
நான் ரசிக்கும் பாட்டுப் பாக்கியத்தால்
பேராசை விளைத்த பெருங்கேட்டால்
பாடவிழைந்தேன் - எழுந்தேன்
இனியென்ன?

கேட்பதும். ரசிப்பதும். சகிப்பதும்
நூங்கடனே!

அன்போடு - பணிவாய்
வணக்கம் சொல்லியே - பாடல்
அடி தொடங்க முனைந்தேன்.

பூவரசே,
வேலிக்குப் பேரடவெனப்
போர்த்துக்கீயன் கொணர்ந்த யரமாம் பூவரசே!
வேலியாய் நின்ற பூவரசே.
எல்லையுள் நின்ற உன்
மனிதன் செத்துச்
சவமாய் ஆனபோது.
கோடரியல் துறித்து வண்டிலிலே நிறைத்து
சுடலைச் சாம்பல் மேட்டிலே அடுக்கி
எரித்துப் போனாம் பூவரசே
நீ எங்கே?
உன் எல்லையுள் நின்ற
யானுடன் எங்கே?

* * *

அழுத்திறு நாட்டின்
தலையெனப் புகற் சொல்லும் - என்
யாழ்க்கிநக் குடாநாடே,
மூளை எனப் பேர் பெறும் - எம்
மன்னே மக்களே,

என்தான் இன்னும் எங்கள்
ஆலயக் கதவுகள் சில மூடிக் கிடக்கின்றன?
மோட்சத்தின் கதவுகளை
போதித்திறப்பதுதான்
தலைவிதியென்றோ பார்த்துக்கிடக்கின்றன?

குண்டாய் செல்லாய்
உயிர் குடி குழாயாய்
தூரத்தி எங்கள் நெஞ்ணைத்
துளைக்க வந்னையில்
ஏன் தான் எங்கள்
உயர் குடித் தொண்டர்
கோயில் கதவுகள் சாத்திக் கொண்டன?
நாஸ்கள் பாடும் முகாரி கேட்டும் என்தான்
கதவுகள் தானாய் மூடித் தாழ்ப்பாளிட்டன?

நந்தனை மறித்திட்ட நந்தி எங்கே?
கல்லாய் சிறும்பரக் கதவின் முன்னே
காட்சிக்காய்க் கிடப்பதுதான்.
அந்தனராய் தில்லையில் அவனை ஏரித்திட்ட
குது எங்கே?
கண்ணப்பறும் முத்தி பெற்ற
காலம் இஃது எனில்
கதவே!
இன்னுமேன் கறள்பிடித்துக் கிடக்கின்றாய்?

சாதியே,
சாதியுள் சாதியே
உன் மனதில்
சாத்திக் கொண்ட சஞ்சலஸ்கள்
சாம்ப தெப்போ?

சனங்களை
இரண்டாய் துண்டாய்
சாதித்துச் சாகடிக்கும்
சாபஸ்கள் ஏன் பெற்றாய்?

அப்பறும் வந்திட்டார்
பார்த்துப் பொறுத்திரார்
பாடத் தொடங்கிடுவார்

கதவே திற... திற .... காதலுக்காய்
வழி திற... திற.

* * *

பெண்ணே, என்திருநாட்டின் கண்ணே
உன் அப்பர் அம்மை
ஒடாகிக் கூடாகி உருக்குவைந்து
நாலுபரப்புக் காணி வேண்டி
சடு வைத்துப் பாடுவைத்துப்
பேடு உன்னைப் பேணிப்பாதுகாத்து அவர்
கூடுவிட்டாவி போனவின்
கூடிப்பிறந்த சோதரன்
ஓய்யாற்று வெளிநூடு
தேடி வந்த செல்வத்தால்
கட்டியதோர் கல்விட்டால்
கரை சேர்ந்த கண்மணியே, பெண்மணியே!
கட்டினவத்த உன் கணவன்
எட்டு வந்தம் ஆகிலிட்டும்
அறுபத்தெட்டு நான் மட்டும்
கூடிப் பெட்டையொன்று பெற்றகற்காய்
முழுசாய் வெளிநூட்டில்.
இனியென்ன போடி
நீ சாவதுதான் வாடி.

ஆடியும் பாடியும் கூடியும் வாடியும்
தேடியும் தவித்தும் கூடும் குடும்ப ககம்
பேஷயாய் பித்தாய் போடி போக்கானதாய்
ஆகும் நிலைகண்டு ஆருக்குத்தானென்ன?
ஊருக்குத்தானென்ன?

பிரித்து வாழுதற்காய்
பேரப் பேச்சக் கலியானய்
பெருங்கலியாய் ஆனதுவே!

தாலி, பெண்ணுக்கு வேலி
பத்துப் பவணுக்கு மேலானது
பலநும் பாராட்டுஞ் தரமானது.
கை, முக்கு, காது,
கழுத்து, நெஞ்சு எங்கும்

பட்டுப் புரஞும்
பவணில் ஒரு மஸலப்பு.

நாய், நல்ல நாய்
கழுத்துக்குச் சங்கிலி கட்டி வைத்துக்
காவல் காத்திட வாலை ஆட்டி
நன்றியாய் குழையும் நாய், நல்ல நாய்.

நெற்றியே நேர் உச்சிப்பட்டமானதோ?
காப்புக் கையானதோ?
கைவிரல் தான் மோதிரம் ஆனதோ?
கடுக்கன் தோடு காது ஆனதோ?
நெஞ்சே பெந்தன் பதக்கமாய் போனதோ?
கழுத்தே, சங்கிலியாய் தாலியாய்
அடியலாய் நெக்கிலசாய்
பட்டியல்தான் நீண்டதுவோ?

“பொன்னில் நாம் புரன்கிறோய்
பொன்னில் நாம் புரன்கிறோய்
பொற்பதக்கம் கோர்த்துப் புணைந்த மணிச்சங்கிலி”
எனப் பாடினான் ஒர் பார்க்கி.
எங்கள் எலும்பும் தசையும் ரத்தமும்
ஆன உடம்பும் உயிரும்
விலங்கு பூட்டிய உலோகமாய்
விளங்கா உலகாய் போனதேன்?

காதே, கடுக்கன் தோடே
கொஞ்சம் கேளாயோ?
காப்பே, கைவிரல் மோதிரமே
கருணையாய் அனையாயோ?
மின்னியே, பொன்னே, முக்கே
யானுட வியர்வையை முகராயோ?
நெஞ்சே, பெந்தனே
நீதியை நீ நினையாயோ?
நெற்றியே, நேர் உச்சிப்பட்டமே
நெற்றிக் கண்ணைத் திறக்கச்
சர்று விலகாயோ?

பெண்ணுக்கிஸ்கே விலைபேசம்
பேயர் தும் அதிகாரம் பெயர்த்திட

சீதன், விலங்கை ஒடித்திட
 துர்க்கையாய் காளியாய் நீ
 துணிலெதுப்போ?
 இரும்பும் குழாயும் குண்டும்
 பொன்னும் பவனும் இன்றும்
 சாதியும் சக்தியுமாய் சக்தியத்தைப் பொய்ணமயுமாய்
 மண்ணையும் மனிசனரயும் பெண்ணையும் வீட்டையும்
 அந்நியமாக்கி அடினை செய்யுமெனில்
 ஆர்தான் சகிப்பது?
 பெண்டேன எழுப்பெழுப்பு!
 உன் பெறும் படையாய்
 அண்ணாரும் தும்பியாரும் அப்பறுயாய் அணிதிரள்வர்.
 வின் தூங்கி முன் எழும் பாவாய் எழுப்பெழுப்பு!
 அண்ணை, திண்ணையில் இன்னுமீன் தூக்கம்
 தும்பியாருள்ளான் படைக்கஞ்சான் தட்டியெழுப்பு!
 தரணிபில் தமிழர் தக்கபடி வாழ்ந்திட
 ஓரணியில் ஒன்றாய் முன்னேரிச் சென்றிட
 பாரும் நீர் இன்னும் படுப்பதேன்?

போர் என்றால் என்ன புனுகந் தானே,
 வீரத்தின் வினைநிலமாய் எங்கள்
 நிலம் கிடக்கிறது - அட
 ஏன் இன்னும் பொறுப்பது?

(1990 மார்ச்சில் வரணியில்
 த. வைரமுத்து அவர்களின்
 31ம் நாள் நினைவஞ்சலியில் வாசிக்கப்படுப்பற்றுது.)

செம்மலரே உன் பணியைச் செழுமையறச் செய்திடுவோம்!

“பாட்டுப் பாடுவதற்கும்
 ஆரும் பஞ்சிப்பெறுகே”
 என்ற ஆஸைனால்
 பாடவந்தேன் ஓடாதீர்
 கேட்டுப் போங்கள் ஓர்கணம்.

மட்டுவில் தொட்டுவில்
 யொட்டாகி மலர்ந்து
 கவிச் சொட்டுகிலை
 காளனாயரைக் கல்விப் பினைத்து

துட்டரைத் தூவென்று
 எட்டியதைத்து
 துவண்ட தோழின்
 துடுக்கைப் பாடி
 வீரம் வினாத்து
 விடை பெற்றுச் சென்றும்

ஆச்சி

ஆச்சி

சிட்டாகிப் பறக்கும்
செம்மலரே! முனுத கந்தா!
நெருக்கமான புரட்சி வணக்கம்!
என்றும் நிலைக்குமடா
உன் புரட்சி முழுக்கம்!

தோழரே! தோழியரே
தொல் உலகொடு வாழ்வுச் சமைகளோடு
பெரும்பாரம் சமந்திஸ்தே
கவலைகளை மறந்து வந்து
கிட்ட வந்து கூட்டமாகி
நீட்டு முச்ச விட்டு நீற்கும்
செஞ்சக்கிளிய நன்பர்களே
வணக்கம்! வணக்கம்!
இனி வாழ்வுப் பணியில் இன்னுமேன் கணக்கம்?
சறுக்காக வாருங்கள்
சறுக்காத குந்த ராசனின் வாழ்வின்
நூற்கான கவிதைத் தேவனாக நுழப்போம்
ஆணைக்கும் அந்சா - அணியை வதுப்போம்

எழுந்த பாட்டில்
ஏழைகள் பாட்டை
ஏட்டில் வடித்துவனே
கொழுந்து விட்டெரியும்
கொள்ளக் கோரின்
கோட்டில் வாழ்ந்துவனே
அழுந்தி வாழும்
அடிமைச் சுவட்டை
அகற்றிட முனைந்துவனே
எழுந்து வாடா
இங்கோர் எழுச்சி
இநில் காண்பாய் நீ மசிழ்சி.

கவிஞர் என்ற தலைக்கிறுக்கோடு
குட்டாக் காலியாய்
கவலையில் மேய்ந்து
எட்டாப் பழத்தினை
நுசித்துப் பாடும்
வெட்டிக் கவிகளை
வீணாய் வடிக்கவில்லை.

மயக்கு விழிகளின் மொழி கூறி
இதுவே கவினத
இன்பத் துமிழே
அழகே மொழியே
கவலையே
செந்துமிழே பைந்துமிழே
என்ற
சோடை போன காதற்பாட்டில்
சொக்கிப் போகா வாலிபக் காளையிவன்
சொகுசாய் வாழும் சொர்க்கத்தில் நிற்காயல்
நிசவாழ்வின்
நிதர்சனம் காட்டிய
நின் கலி - வாழும்
வழிகாட்டும்.

மக்கள் கவிஞரின்
முகிழ்ந்த மலர்கள்
போர்க்களத்தின்
புது மொழி களாடா

எக்காளமிட்டுச்
சீரிக்குடிம் சீறுத்தைகள்
சீர்றுத்தைக் கொல்லுமடா

புதுப் புது யலர்களைல்லாம்
பூக்குத்தடா புவியினிலே
ஏதேதோ மணமெல்லாம்
எப்படியோ வீசுத்தா.

இத்தரையில் மலர்ந்ததோநு
ஏதோ பச்சை மலராம்
இச்சைகள் தீர்த்திட
இது மணம் வீசுமாய்
என்ற
கொச்சை மொழி கேட்டு
கொடுக்கிழுத்துக் கட்டி
கவியில் புது மெநுகட்டி
நிச்சய வெற்றி காட்டி
இச்செக்கத்தில் மலர்ந்ததூநா
செம்மலராய் முகிழ்ந்ததா!

செம்மலேரே நீ சென்றாலும்
இப்புவியில் உன் மணம்
இனிதாக வீசுதா - மக்கள்
வெற்றையினை கொண்டிட
வெப்பியாரம் தீர்ந்திட
வேகமாக வீசுதா.

நூந்த வாழ்வில்
இரவும் பகலும்
நூக்கி நடந்துவனே
செம்மலேரே - நீ
செப்பிய செய்திகள்
செத்திடலில்ஸலயடா
வெந்தமூல் மண்ணில்
வேர்த்திட உழைப்பவர்
எந்த நாளுமே
உரங்கவில்ஸலயடா
செந்தமூல் கொண்டு
சேர்ரினில் நின்று
வித்தைகள் புரிந்திடுவார்
வீர விளைநிலம் கண்டிடுவார்.

தோழீர,
செத்துவன் பிறப்பதில்ஸல மண்ணிலே
செவ்விரத்தும் சீருது பிறர் கண்ணிலே
இக்தனரயில் முத்திரை பதிக்கவே
கந்தரிவன் கவிப்பாத்துான்
நெஞ்சகீமே கொதிக்கவே
துத்துலகம் பிறக்குமடா மண்ணிலே
பொல்லாதவர் போயொழிவார் விண்ணிலே
எத்தினம் நடசத்திரம் பறக்குவோ
என்று நாம் அணிவதுது
எழுச்சியோடு செல்லுவோம்.

(மட்டுவில் வடக்கில் மக்கள் கவிஞர் முநுத கந்தராசாவின்
நினைவு நாள் நிகழ்வில் பாடியது - 1978)

சுப்பிரமண்யம்

ஆனங் அரசியல்
அடாவடித்தனமாக
மானும் மானுட மலட்டினை மாற்றி
குழும் யிகள் குடசமந் தொலைத்திட
வாழும் அரசியல் வகை வகுத்துவன்
வாழிய, வாழியலே!

யடினிச் சாவு
யடப்பற்ற மேவதுல்
வடியில் வாழும்
வஸ்கிகள் வளர்தல்
இக்தனர் மீதில்
இரு கூறு மானுடம்
மொத்தமாய்ச்
சாய்த்திட எழுந்தனன்
வாழிய, வாழியலே!

* * *

கப்பிரமணியர்
 சுற்றியலகத்தை
 மன்னுக்கு வந்தவர்
 யானை முகத்தான்
 மேலாளர் தனைத்
 தடவி
 மாம்பழத்தைப் பெற்றவன்.
 சுப்பிரமணியன்
 மஸலையிக்
 கடுந்தவம் கொண்டனன்.
 மஸலக்கனுப்பிய
 சிவனார் துமக்கே
 ஒழ் எனும் பிரணவத்தை
 உரைத்துச் சிறந்தனன்.
 அகந்தை அகல ஓளவைக்குச்
 சட்டபழம் நிகழ்வை
 நடத்திக் காட்டினன்.
 கந்தன், வேலன் என்ற பெயர்களில்
 சுப்பிரமணியக் கோயில்
 கதவைத் திறந்தனன்
 நாவுக்கரசராய்த் திகழ்ந்து
 அப்பராய் வாழ்ந்து
 சம்பந்த இளைஞரை
 பல்வக்கில் கூங்து
 “அப்பர் இங்குற்றார்” என
 அடியார்க்கு அடியராய்
 அன்பில் நிறைந்தனன்.

கைலாசம் காண்பதற்காய்
 நடந்தும்
 ஒடியும்
 தவண்டும்
 உருண்டும்
 பிரண்டும்
 பயணம் நடந்தனர்.
 இன்பமை எந்நாநும்
 துன்பம் இல்லையென
 விடைபெற்றனன்.

வள்ளியை அம்மையைக்
 கைவிடித்து
 கருளை பொழிந்தனன்.
 செல்வெளுந்தோம்பி
 வநு விருந்து பார்த்தனன்.
 அப்புதி அடிகளாய்
 தொண்டர்களுக்குத் தொண்டனாய்
 கதவில்லா வாசலும்
 அஞ்சேக் என்ற சொல்லும்
 உடையோனாய் நடந்தனன்.

சுப்பிரமணியக் கலாசாரம்
 குழட்டும் எமை நோக்கி
 சுப்பிரமணியக் கலாசாரம்
 குழட்டும் எமை நோக்கி.

*

அக்கினி பகவானே அனைத்துக்கும் பெரியானே
 வேள்வித் தீயாக
 நீ வரவேண்டுமெனில்
 வெப்கப்படாது கோர்.
 வானில் தெறித்த மின்னல் கொடியெனப்
 பூரிப்பதன் முன்னே
 ஏன்தான் எம்மைப்
 பொக்கி நீயும் போகின்றாய்?
 இடியே, முழக்கமே உன் தவில் இன்று
 அனைவரையும்
 ஒன்றாய்
 ஆட்டப் படைப்படேதன்?
 மீட்சி தர மறுப்பதேன்?

மின்னலே மின்சாரமாய்
 சின்ன வயரினிலே
 கொடியிண்டையினுன்னைக்
 கூடி மகிழ்ச்சின்றோய்.

அக்கினி பகவானே அவதிப்படுவதேன்?
 வேண்டும் போதில் வினாகள் இயற்றவென

தீப்பெட்டியில் உணை
 முடக்கியாள்கிறோம்.
 மூச்ச விடாதே போ!
 தூண்டா விளக்காய் துணையாய் விளங்கும்
 தீயே, நெருப்பே, அக்கினித் தெய்வமே
 தீவை செய நினைத்தோ
 தீபோரின் கையில்
 அகப்பட்டுக் கொண்டாய்
 அகல்வாய் நீ !

இரும்பாய், லோகமாய், துண்டாய், துழாயாய்
 வருந்தியுள்ளைக் கொடியோர்
 சிறைப்படுத்தியே
 தீங்கிளனக்கின்றார்.

அயலவளைனன்று விருந்தினனாய் வந்தவர் முன்
 யயங்கியே வேள்விக்காய் வீற்று கிடக்கையில்
 மீட்சியை நோக்கிச்
 சிறை மீட்டால் போதும்
 அக்கினியே எந்தன் ஆணையிதுவே!

* * *

ஆடுவெட்டிக் கோழி வெட்டி
 அடுப்பிலை பாணையிட்டு
 மீனும் முறியும் முட்டையும் சோறும் தானவித்து,
 மடையாய்ப் படைத்து திண்டு தீர்த்த
 திமிர் தானாய் அடஸ்த முன்னே,

கூடிக் குடித்துக் குலவி மகிழ்ந்து
 ஆடிப்பாடியதுவாய்த் திகழ்ந்து
 வேடிக்கை செய்து விளைகள் ஸறுத்துப்
 போடி போக்காய்ப் பொழுது போக்குவதன் முன்னே
 கழுத்தில் மாலையிட்டு நெத்தியிலே பொட்டுமிட்டு
 வீதியெங்கும் விழாக்கண்டு
 மேளம் முரசறைய தலைக்கிடாய் வந்து அரஸ்கேர
 தலையைப் பிடிக்கவும் பின்னாஸ்கால்களை இழுக்கவும்
 “அரோக்ரா” வானைப் பிளக்கவும்
 முர்ரத்தில் நின்றோர்
 முஞ்சையில் இரத்தம் சிதறவும்

தூடிக்கின்ற ஆட்டைச் சூழுவோர் கூட்டம்.
 ஏலம் கூறவும் எழுந்து பலர் பேரும் பேசவும்
 பெருமை கொள்ளவும்
 வீழ்ந்தவர்கள் எண்ணிக்கையில்
 காளியின், தூர்க்கனமையின் கவுரவும் ஏறவும்
 கண்டு களிக்கவும்
 கோழியின் தலையைக் கொட்டு எறியவும்
 இரத்தப் பன்ளீயர் எங்கும் தெளித்த
 ஆழிகுழ் உலகில் ஆணந்தங் கொள்ளவும்
 வேள்வியே நடத்தும் வெளியானே அகன்றுவிடு.
 அப்பாடா விட்டுவிடு
 அகல்வாய் அகல்வாயே.

* * *

(1989 டிசம்பர் கழிபுரத்தில் தோழர் கே. ஏ. சப்பிரமணியம் விடைபெற்ற
31ம் நாள் நிகழ்வில் படித்தது)

மக்களுக்கான கவிதையில் மக்களுடைய அனுபவங்களும் உணர்வுகளும் மக்களிடமிருந்து பெறப்பட்டு மக்களுடைய இம்பாட்டருக்காக மக்களைச் சென்றடையக்கூடிய ஸாழியில் மக்களுக்கு முன் வைக்கப்படுகின்றன. மக்களிடமிருந்து பெற்றதை மக்களிடம் மீள் வழங்கும் போது கவிதை என்ற இலக்கீய வழவங்காரணமாக மட்டும் அல்லாமல் பெறப்பட்ட எண்ணங்கள் படைப்பாளியின் ஆனுமையும் படைப்பு மறையும் நோக்கும் சார்ந்து மாற்றங்கட்டுள்ளாகின்றன. இம் மாற்றங்கள் அந்த எண்ணங்களின் தீரிப்புக்களால்ல. எவ்வாறுமாயினும் மக்களுடைய நிலைப்பாட்டில் நின்று அவர்களது உணர்வின் வழியாகவும் அனுபவத்தை ஒடியும் எல்லாராலும் கவிதை படைக்க முடிவதில்லை. கவிஞர் தேவராஜா 1980களில் தேசிய ஜின ஒருக்கலும் அதற்கு எதிரான போராட்டத்தின் பொக்கில் உருவான சனநாயக வீரராத, சமூக வீரராதப் போக்குகளும் மேலோங்கி இருந்த ஒரு காலச் சூழலில் எழுதிய கவிதைகளில் அவரது வெகுசனாச் சார்பான பண்பை நாம் அடையாளங்காணலாம்.

வரட்டுநாத்திகத்துக்கும் மதும் என்னும் போரில் மக்களை ஏய்க்கும் கும்பல்களின் மோசமுக்கும் உறவு இல்லாது வெகுசனங்களின் சமய உணர்வும் நடைமுறைகளும் கியங்குகிற ஒரு தளத்தின் மீது கட்டப்பட்டிருள்ளவை இக்கவிதைகள். அண்மையிற் கூட மாக்ஸீயர்கட்டு எதிராகத் தீட்டமிட்ட முறையில் பல வொய்கள் பரப்பப்பட்டு மறுக்கப்பட்டுள்ளன. மாக்ஸீயர்கள் மரபின் எதிரிகள், மத உரிமைகளை மறுப்போர் என்ற விதமாக விஷமத்தனமான பிரசாரத்தை மறுக்க, கவிஞர் தேவராஜாவின் மேற்கூறிப்பிட்டவாறான கவிதைகள் வளிய வாதங்களாக அமைகின்றன.

ISBN 955-8567-00-0